مجموعه "الاربعون المدنية" جو چاليهون ڪتاب

مدني آواز

بقلم

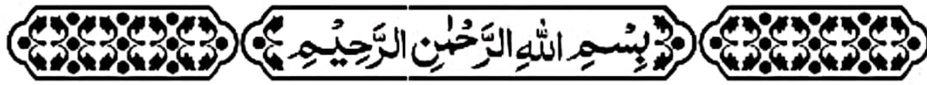
پير طريقت رهبرِ شريعت

حضرت پير

محمد اڪرم الله نازي قادري نقشبندي

المعروف دلبر سائين مدظله العالي

سجاده نشين خانقاه عاليه فضل آباد شريف مٽياري

مدني آواز

شاعري

صاحبزادهٔ حضرت پير خواجه محمد ڪرم الله الاهي نقشبندي قادري

دلبر سائين مدظله العالي **مدني**

سجاده نشين خانقاهه عاليه فضل آباد شريف ماتلي.

نالو: مدني آواز

موضوع: شاعري.

شاعر: پير دلبر سائين ماتلي.

تعداد: يارهن سو.

سنِ اشاعت: شوال المعظم 1436 هہ

ڇپائيندڙ: فقير محمد نواز "مجذوب"

رابطي لاءِ اي ميل :

Karami663@gmail.com

اسان سان ملو:

هي ڪتاب ۽ دلبر سائين جا پيا ڪتاب پڙهڻ ۽
سندن تقريرون ٻڌڻ لاءِ حاضر آهي ويب سائيٽ:

www.peerdilbar.com

سدا وڄن سڪ جا، سيني اندر ساز،
اُڏائي ارواح کي، شوق وارو شهباز،
سِٽون آهن سِڪ جون، نِڪتيون منجهان نياز،
متو "مدني آواز"، نڪتو منهنجي نينهن مان.

مِٺي "مدني آواز" جو، جنهن تي پيو پَڙلاءُ،
اتري ويو اندر ۾، گهٽ ۾ آيو گهاءُ،
آکَرَ اُلفت پريا، لفظن ۾ آلاءُ،
حقيقت آ حال جي، ڪونهي ڪو به وڏاءُ،
سيني آيو ساءُ، نڪتو آب اکين مان.

"مدني آواز" ڪتاب کي، پڙهو منجهان پيار،
ڏوئي ڇڏي دل کي، وهن نيڻن نار،
سِٽُن ۾ سُرهاڻ ۽، قلبن جو آ قرار،
جوڙيو هيرن هار، "ڪرم الله" جي قلم آ.

پيش لفظ

الحمد لله رب العالمين والصلواة والسلام عليٰ سيد الانبياءِ والمرسلين وعليٰ آله وصحبه اجمعين اما بعد:

شعرَ اندر جو آواز هوندا آهن. شاعر جون اکيون جيڪي مناظر ڏسن ٿيون، ان جو ذهن ۽ ضمير جيڪي ڪجهه سوچي ٿو، ان لوچ ۽ سوچ جو اظهار اهو شعر جي صورت ۾ ڪري ٿو. پوءِ اها فطرت جي نظارن جي منظر ڪشي هجي يا پنهنجي سوچ ۽ فڪر جي تخليات جي نيرنگي هجي يا وري فلسفهءِ زندگي جا گوناگون راز ۽ نياز هجن. شاعر پنهنجي روح جي رمزن کي لفظن جي روپ ۾ سماج اڳيان پيش ڪري ٿو. پوءِ اهو ٻڌڻ ۽ پڙهڻ وارن جي سوچ ۽ فڪر تي آهي تہ اهي ان مان ڪهڙي هڙ حاصل ٿا ڪن؟ شاعر جا الفاظ انهن جي ڪنن کي اوړانگهي صدا بصحرا بنجي وڃن ٿا يا ان جي تن ۽ من ۾ اُتري وڃن ٿا.

شاعر جي الفاظ ۾ جيتري قدر سچائي ۽ حقيقت پسندي هوندي آهي، اوتري قدر ان جو ڪلام ذهنن ۽ ضميرن کي لوڏي وجهندو آهي. اگر اهو ڪلام نوراني آهي تہ قلب ۽ باطن کي روشن ڪري ڇڏيندو آهي ۽ ضميرن جا جا زنگ لاهي ڇڏيندو آهي. ستلن کي سجاڳ ۽ غافلن کي خبردار ڪندو آهي. اگر اهو ڪلام ظلماني هوندو آهي تہ ماڻهن جي من کي ميرو ڪري وجهندو آهي.

آءٌ کو شاعر يا سخن ور نہ آهيان پر ڪڏهن مَنُ موج ۾ ايندو آهي تہ ڪجھہ سِٽون سِرجي پونديون آهن. اهو اصل ۾ منهنجي اندر جو آواز هوندو آهي. هن ڀيري جڏهن رمضان المبارڪ 1436 ھہ ۾ مدينہ منوره ۾ مقيم هيس تہ الله ڪريم پنهنجي فضل ۽ عطا سان هن ناچيز کي اها عنايت فرمائي جو ان دوران چاليھہ ڪتابن جي لکڻ جي شروعات ڪيم. ان مجموعي کي "اَلْاَرْبَعُوْنَ الْمَدَنِيَّةُ" جو نالو ڏنو اٿم.

پنهنجي رهائش گاھہ ۾ يا مسجد نبوي شريف ۾ ڪتابن لکڻ ۽ روزمره جي معمولات کان اضافي جيڪو وقت ملندو هيو ان ۾ هي ٻول لکي وٺندو هيس. ڪڏهن رستي سان ايندي ويندي کي شعر ذهن ۾ اچي ويندا هئا تہ انهن کي پنهنجي موبائيل جي وائس رڪارڊر ۾ محفوظ ڪري وٺندو هيس ۽ پوءِ اقامت گاھہ ۾ اچي اُهي قلم سان لکي وٺندو هيس. ان طرح هي ڪتابچو لکي ورتم. آخر ۾ ڪجھہ شعر اهڙا آهن جيڪي اڳ ۾ لکيل هئا پر اڻ ڇپيل هئا، اُهي بہ هن مجموعي ۾ شامل ڪيا اٿم.

مدينہ منوره ۾ رهائش ۽ پنهنجي گھر سبب هاڻي آءٌ پاڻ کي "مدني" يعني مديني جو رهواسي سمجهان ٿو. ان ڪري پنهنجي نالي سان گڏ "مدني" لفظ لکڻ شروع ڪيو اٿم.

جيئن تہ هي ڪتاب سواءِ چند آخري شعرن جي ساروئي مدينہ طيبہ ۾ لکيو اٿم. ان ڪري هن ڪتاب جو نالو بہ "**مدني آواز**" رکيو اٿم. هن شعرن ۾ هڪ حصو مثنوي آهي، جيڪي بہ سِٽا بيت آهن، جيڪي ڪريما واري سُر ۾ آهن. ٻئي حصي ۾ شاھہ سائين جي بيتن جي طرز تي بيت آهن.

جيڪي ڪي ٻه سِٽا تہ ڪي ٽي سِٽا تہ ڪي ان ڪان اچا وڌيڪ سِٽُن وارا آهن.
ٽئين حصي ۾ غزل ۽ ڪافيون ۽ وايون آهن.

آخر ۾ ڪجهہ اشعار ”**هو جمالوءُ**“ جا آندا اٿم. هي اسان سونهاري سنڌ جي ثقافتي لوڪ گيتن جو هڪ قسم آهي. جيڪو ڪنهن خوشيءَ جي موقعي تي ڳايو ويندو آهي. هڪ ماڻهو شعر جا الفاظ پڙهي پورا ڪندو آهي تہ ٻڌڻ وارا هڪ ترنگ ۾ گڏجي ”**هو جمالوءُ**“ چوندا آهن. انهن لفظن ۾ هڪ خوشيءَ جي ڪيفيت پيدا ٿيندي آهي. جو پڙهڻ ۽ ٻڌڻ وارن جا من مسرور ٿي ويندا آهن ۽ انهن جي چهرن تي مسڪراهٽون اچي وينديون آهن. ”**هو جمالوءُ**“ ڪنهن ڪم جي ڪاميابي يا ڪنهن شادي يا خوشيءَ جي موقعي تي ڳايو ويندو آهي. مون ”**هو جمالوءُ**“ کي مذهبي رنگ ۾ پيش ڪيو آهي. ڇو تہ اسلام ُقومن جِي ثقافت ڪان منع نہ ٿو ڪري. تاوقتيڪ ڪنهن ڪم بابت ڇٽي ممانعت وارد ٿيل نہ هجي. آءُ پڙهڻ وارن کي گذارش ڪندس تہ اهي پنهنجي خوشين جي موقعن تي مسجدن کان ٻاهر هو جمالو جا شعر پڙهي سگهن ٿا.

الله ڪريم منهنجي ڪاوش کي قبول فرمائي. آمين يا رب العالمين.

محمد ڪرم الله ”مدني“

جمعة المبارڪ 16 رمضان ڪريم 1436 هہ

المدينة المنورة علي صاحبها الصلاة والسلام

بسم الله الرحمن الرحيم
مثنوي

مناجات

آهين مالڪ الملڪ تون ذُوالجلال،
ڄڀارين تون مارين تون لاهين مَلال.
آهين باد شاهن سندو باد شاهه،
حڪومت ڏين جنهن کي آهين شهنشاهه.
توئي حڪمِ ڪُن سان جوڙيا جهان،
فَلڪ عرش ڪرسي زمين آسمان.
قائم تنهنجي ڪرسي ۽ عرشِ عظيم،
امُرُ تنهنجو مضبوط ۽ مستقيم.
هوائون حڪم سان تنهنجي هلن،
ڳڙا مينهن ڪارا ڪڪر ٿا وسن.
ڳپين منجهه قطرا جمع جو ڪرين،
سٺيون صورتون تن مان پيدا ڪرين.
عجب رنگ رنگي تو جوڙيا جبار،
اونهارا ۽ سيارا ۽ موسم بهار.
فضائن جي فُسحت ۽ وسعت وڏي،
آهي عجب ۾ جنهن بہ جهاتي وڌي.
جي اونهي سمنڊ ۾ ٽيون پيڙيون هلن،
جبل جيڏي موجن جي وچ ۾ ترن.
جڏهن تيز طوفان تِن تي اچن،
تو کي اُتِ مسافر سنڀارن سڏن.

او الله تـــن جـــا تـــون ســـڏڙا سُـــٺين،
انهـــن كـــي كنـــڌي ۾ كنـــاري كـــرين.
مســـافر مُنجهـــي جـــڏ جهـــنگن ۾ پـــون،
ســـي مـــايوسُ مـــوٽي ٿـــا تـــو كـــي ســـڏن.
ســـڏن ۾ ٿـــين ســـاٿي لهـــين ســـندن ســـار،
تـــون جـــيءُ جـــيءُ چـــوين ٿـــو كـــري جـــو پكـــار.
آهـــي آســـمانن ۾ ظـــاهر زمـــين،
حكومـــت تنهنجـــي احكـــم الحـــاكمين.
مگـــر پـــوءِ بـــه مشـــرڪ مُنجهـــي ڇـــو پيـــا؟
بـــتن جـــي اڳيـــان كـــورنش كـــن پيـــا.
كـــائنـ۾ پيـــئن تنهنجـــي تختـــي رهـــن،
الئـــي ڇـــو غلامـــي ٿـــا غيـــرن جـــي كـــن؟
آهـــي مشـــركن لئـــي عَـــذَاب شـــديد،
جهـــنم جـــي بـــاهين جـــي بلكـــل وعيـــد.
تـــون ســـتار تـــو كـــي ســـڏڻ آ ســـعيد،
تنهنجـــو در ڇـــڏڻ آ ضـــلال بعيـــد.
تـــون غفـــار غـــافِرُ ۽ رَبُ رحـــيم،
عَلِـــيم عظـــيم عَزيـــز حَكـــيمُ،
تـــو محبـــوب مـــدني تـــي لاٿـــو قـــرآن،
آ توحيـــد تنهنجـــي جـــو تـــنهن ۾ بيـــان.

ڏنو توئي تورات موسيٰ کي نور،
۽ دائود کي تو ڏنو هو زبور.
۽ انجيل عيسيٰ تي نازل ٿيو،
۽ قرآن مدنيءَ کي حاصل ٿيو.
انهن سڀ صحيفن ۾ تنهنجي ثنا،
تنهنجي ذات قائم ٻي هر شيءِ فنا.
نبين ۾ نِروار آ مصطفيٰ،
پرين پاڪ پڳدار نور الهديٰ.
آهي اسم ۽ جسم ۾ بي مثال،
ڏنو تو انهيءَ کي آ قادر ڪمال.
اسان عاجزن کي عطا ڪر قرار،
تنهنجا آهيون ٻانها اي پروردگار!
اسان کي عبادت سندو عشق ڏي،
محمد (ﷺ) جي محبت سندو مُشڪ ڏي.
وڏائين ٿو ان کي ڪري جو شڪر،
آهين ساڻ ان جي ڪري جو صبر.
تنهنجا پاڪ نالا سڀوئي ستا،
اثر آ انهن ۾ سي ماکيان مٺا.
پنهنجي پاڪ نالن جي صدقي ستار!
اسان عاجزن کي تون ڪلمي تي مار.

لا اله الا الله محمد رسول الله ﷺ

فريادِ دل:

اٺئي پهر آهي اندر ۾ اُڪير،
ڏنا ٿم جدائي جگر منجهه جهير.
وري يار هڪوار ڦيرو ڪيو،
سڪان سوز ۾ پاءِ لالڻ ليو.
ڪائي رات راٽا رهي ڪر رهاڻ،
ننگي آهين نرمل پنهنجو ننگ سڃاڻ.
مون ۾ عيب آهين هزارين هزار،
ڏکين تان نه ٿيندس خلق ۾ خوار.
تنهنجي مهر منهنجو اجهو آسرو،
تنهنجو آهيان توڙي پلو يا برو.
نماڻي ويڳاڻي متان ڪر مِهر،
لطف ساڻ لاهين سڀئي لُڙ لهر.
پرين تو ڪي پرديس ۾ پارتون،
مسافر جو پيڙو پڌل تار تون.
ڏيکارج ڏکاري کي جاني جمال،
لهن درد دل جا ۽ مَنَ جا ملال.
رُڳو روح راڙو پلئه ۾ پيو،
جدائي آ جانب ڪر اڙو ڪيو.
ٿيا حال هيڻا نه چارو چلي،
ادا سڻ ڪهين سان سُخن هي سَلي؟

ڏکن ۾ ٿا گذرن سندم ڏينهڙا،
وصل جا وسائين مون تي مينهڙا.

تڙپ آهي تن ۾ ءِ تنهنجي تنوار،
صبح شام سانجهي آ پلپل پچار.

مِلن روز مهڻا خلق تي کلي،
جدائي ۾ جاني جگر ٿو جلي.

منهنجي من جا محرم او دل جا ڏڻي!
وسائج مون تي قرب جي ڪا ڪَڻي.

ڪَسايون ڪچايون ڪرين مُحب معاف،
ڪرين قرب سان منهنجي سيني کي صاف.

حبيبا هڪل ۾ ٿي حامي حضور!
ڪرين نظر تيندا هڙئي درد دور.

جهانن مٿان آهين رحمت ربي،
ڪريما تنهنجي ڳالهه ڪهڙي ڪبي؟

سخاوت آ سهڻا تنهنجي دائما،
مون تي مهر ڪر ڪا ابوالقاسما!

حمايت ٿي گهرجي تنهنجي هاشمي،
ڪِ وَالله مُعطِي وتُو قاسمي.

تنهنجي در جو نوڪر "ڪرم الله" غريب،
مرڻ مهل ٿئي ان کي ڪلمو نصيب.

لا اله الا الله محمد رسول الله ﷺ

اندر جو احوال

متا تنھنجي محبت آ من ۾ مُدام،
اکيون روز روئن صبح توڙي شام.
کيان حال کنھن سان ٿو ھر کو کِلي،
جدائي ۾ جانب جگر ٿو جلي.
کيو تنھنجي ڪَاڪُل قلب کي کباب،
جڏھن کان مون پيتو آ شوقي شراب.
کري لطف لالڻ کو پائين لِيو،
ته روشن ٿئي روح وارو ڏيو.
متا جي نه موتي تون ايندين وري،
ته ويندس وره منجھه مترا مري.
مسافر جي محبوب پارت ھجئي،
لاھين ڏک ڏھاڳڻ جا سارا سيئي.
تنھنجي عشق آري ويرا اڳڻ وتان،
پنھنجي دل تان دلبر تون لاھين متان.
کٺي نيڻ نرمل نھارين نه ٿو،
چوان کنھن کي کاڏي کيان منھن متو؟
جدائيءَ جو جانب قلب منجھه کانُ،
منھنجي درد دل کي چِٽا چاٽي جھان؟
وٺي وچ متا ھن نماٽيءَ کي نال،
بي واھي جي واھر سگھو لھه سنڀال.

نه ڏس عيب آري ننگي ننگ سڃاڻ،
رهي رات ڪر تون اوراڻا رهاڻ.
نگاهِ ڪرم ڪر نماڻيءَ مٿي،
وري واڳ وارج ويڳاڻيءَ مٿي.
محبت جو مِسمار[1] من ۾ هڻي،
وئين دل جگر جان جاني ڪٽي.
وري ڪڏهن ورندين مٺا مون جگر،
آهيان انتظارن نماڻي نڌر.
"ڪرم" جو قلب قرب ۾ آڪباب،
رڳون روح واريون وڄڻ جيئن رباب.
هلي ڪونه حيلو وسيلو نه وس،
منهنجا درد دلدار توري ته ڏس.
مرڻ کان اڳي موت هر هر ڏسان،
جدائي جا صدما پيو پلپل پسان.
اچين جي عجيبا! منهنجي گهوٽ گهر،
ڪرين جي ڪميڻيءَ تي نوري نظر.
ڪيان سيج سينوءِ چوٽا چڳون،
اچي ڏي اکين تي اولالڻ لتون.
وڇوڙي وڍِي دل جگر جهور ٿيو،
نه سنيران اهو ساههُ نا پور پيو.

---

[1] ڪوڪو

ويرا اڳڻ وڏيل ڪان نہ ٿي دوست دور،
ميٺا منهنجا ماهي ڪيم جي قصور؟
مٺا مون کي جاني ڪو جلوو پساءِ،
مون کي سڪ ۾ ساجن نہ ايڏو سڪاءِ!
ڏِري ڪول دلدار ديدار جي،
پسان جهلڪ سهڻل جي سينگار جي.
پسائج پنهنجو پاڪ چهرو حسين،
ڪنڍيا پنهنجا ڪاڪل نرم نازنين.
هٿائج حبيبا هي بردِ يمن[1]،
پسان سرو قد سهڻو سيمين بدن.[2]
اکيون روز آتيون وهائن ٿيون نير،
پيشاني پسڻ سان ٿئي دل سڌير.
پيشاني تنهنجي پاڪ وجہُ المنير،
ڏسان ڏک لهن مون مديني جا مير!
سڪايل جا سڏڙا سڻي ڪر ڪرم،
آهين مون مسافر جو پير جهل پرم.
آهي دل سندي آس آرِني[3] اکير،
پساءِ جهلڪ پنهنجي سگهو ٿئي سرير!

---

[1] يمني چادر.
[2] چاندي جهڙو چمڪدار بدن.
[3] مون کي پنهنجو ديدار ڪراءِ!

تـــڏي تـــي آيـــل جـــو ننگـــي ننـــگ ســـچاڻ،
رهـــاءِ پنهنجـــي پـــاڙي ســـڪايل ڪـــي ســـاڻ.
تنهنجـــو نـــام نرمـــل پچايـــان پـــرين،
مـــون تـــي مهـــر اومـــ لقـــا ڪـــا ڪـــرين.
نمـــاڻيءَ ســـندو ننـــگ رکجـــانءِ رســـول،
ڪجـــانءِ "ڪـــرم الله" ڪـــي قـــرب ۾ قبـــول.
تنهنجـــي تـــار تـــن ۾ صـــبح تـــوڙي شـــام،
عليـــڪ الصـــلواة وعليـــڪ الســـلام!

سفر نامہ حرمين شريفين

مديني جي محبت هيم تن ۾ تار،
ڏسان شل مدينو اچي ڪو قرار.
گهريم روز دعائون ڏٺي پاڪ در،
محمد مني (ﷺ) جو ڏسان شل شهر.
مدينو مڪو شال ڏوري ڏسان،
پڙهي پاڪ عمرو مديني رَسان.
سڪيس سنڌ ۾ پئي صبح توڙي شام،
رنم پئي وني روز نرمل جو نام.
اچانڪ ڪئي مهرباني مجيب،
گهرايائين گولي کي حضرت حبيب.
ڪئي مهرباني مٿم رب ستار،
ڏيکاريئين ڏکايل کي پِرين جو پار.
سفر منجهه نڪتس لٿا من ملال،
ڪيا قرب ياسين اختر جهتيال.
عنايت انهن ڪئي وساري سگهان؟
دعائون انهن لاءِ دم دم گهران.
ستاويهين سومر ۽ شعبان ماهه،
چوڏهن سوءِ ڇٽيهه جو سال ساهه.
ڪراچيءَ مان پرواز ٿي پرينءَ پار،
مٿل وطن پنهنجي ڏي موڙي مهار.

هوائي پکي آهي "ايئر بلو"،
کيئين لال لوڏن لڳن جو لهو.
جدي منجهه جڏهين لٿو هي جهاز،
پيا "مرحبا" کن ۾ عربي آواز.
سدا آهي سُرهي اها سرزمين،
رهي جنهن ۾ منهنجو محمد (ﷺ) امين.
ڏٺي جي ڏُٺيل آ اها ئي زمين،
پلي بخت وارا مکان و مکين.
جدي منجهه ٿيو جهٽ گهڙيءَ جو آرام،
اتان پوءِ عمري جو پاتم احرام.
هو تلبيو ترانو اللهم لبيک،
تنهنجو ناهي ساجهي تون هڪڙوئي هيک.
ڪاهي ڪار آيو مکي مان صلاح،
جتوئي مولاداد آ واهه واهه.
حدودِ حرم ۾ جو ٿي حاضري،
پيا هاڻ ۽ جگر جيرا تري.
جڏهن بيت ربي اکين سان ڏٺم،
ڳڙي پيام ڳوڙها ۽ روئي چيم.
ڪروڙين ڪرم تنهنجا لک لک شڪر،
ڏيکاريو تو ڏاتر ڏٺي پنهنجو در.

مون ۾ عيب آهن بديون بيشمار،
ڪرين معاف آهين غفور و غفار.
ڪُلئي تو کي پرتا هي "**ڪرمي فقير**"،
ڪرين ڪرم تن تي تون قادر قدير.
باري بخش محبوب جا امتي،
هڙن جي مٿان نظر ڪر رحمتي.
لاهين غم الم تن پريشانيون،
عطا ڪر انهن نينهن نيشانيون.
ڪيم پوءِ ڪعبي جو ٻوڙي طواف،
هئي پڪ ته تي ويون مديون منهنجون معاف.
پيتم پوءِ زمزم ٺري پيو جگر،
لهي ويا لڳن تان سيئي لڙ لهر.
"صفا" تي چڙهي پوءِ سُڏڪا ڪيم،
لاهين منهنجا مالڪ جماعت جا غم.
هليس پوءِ محبت مان "مروي" طرف،
دعائن جا دمدم هُيا مون حرف.
پاتم ٻوڙ جت آيون سايون بتيون،
امان هاجره جاتي ٻوڙون پريون.
آيو ڏاڍو ٻوڙڻ ۾ قلبي قرار،
ڏئي پاند پردو ستر ڪر ستار.
پڳس جڏهن مروي جبل جي مٿان،

چوان ڇا اهي لفظ آڏيان ڪتان!
سخاوت عنايت جا وسڪار ٿيا،
اتي دلربا جا ڪي ديدار ٿيا.
جڏهن ڪيم پوري سعي ست چڪر،
مِلي مون کي معافيءَ جي خاصي خبر.
اچي پو ڪتايم مٿي وارا وار،
وهي پيا شڪر منجهه نيڻن جا نار.
عنايت اها ڇا ڪيان آءُ بيان،
قلم آهي عاجزءِ هيٺي زبان.
رهيس چار راتيون مڪي پاڪ ۾،
عطائن سخائن جي اوطاق ۾.
ڏنو چنڊ رمضان يوم الخميس،
ڪندو بخت وارن سان ڪهڙي ڪوريس؟
وري پيو ٻه عمرو جمعي رات ٿيو،
وڏو ڪرم ان رات پرپيات ٿيو.
حبيبن جو فرمان ذيشان آ،
ڪرڻ عمرو رمضان ۾ مانُ آ.
پڙهيم پو مڪي ۾ جمعي جي نماز،
مديني هليس پو منجهان عجز نياز.
مديني ۾ آهي بهاري وڏي،
اتي مون ٻه آهي ڪا جهوپي اڏي.

عنايت اها آهي الله جي،
محمد (ﷺ) مديني سندي شاهہ جي.
مديني ۾ آهي دلين جو قرار،
مِلي اُت مسافرَ ڪي پنهنجن جو پيار.
آهن عاشقن جون ڪي فوجون لتل،
سين جون سنيارون لهي پيو متل.
آهي عيد جهڙي هتي هر گهڙي،
ٿري ٿي پوي هتڙي دل جي دڙي.
هتي شال پوري ٿئي مون عمر،
ڪرين ڪرم مون تي لهن لڙ لهر.
جڏهن پاڪ پرين جي ٿي حاضري،
جهين لاءِ دلڙي هئي دمدم چري.
محمد متو آ حيات النبي،
سندس قرب جي ڳالهہ ڪهڙي ڪبي؟
پڙهيم پوءِ پِرتئون صلاتون سلام،
ڪرين مهر متڙا مديني جا جام!
پرين توکي پرتا هي ڪرمي ڪُلئي،
پنهل پنهنجي امت جي پارت اٿئي.
پرين پنهنجي پاڙي ۾ مون کي رهاءِ،
مديني جو مون کي مجاور بناءِ.

مديني جا ماڻهو

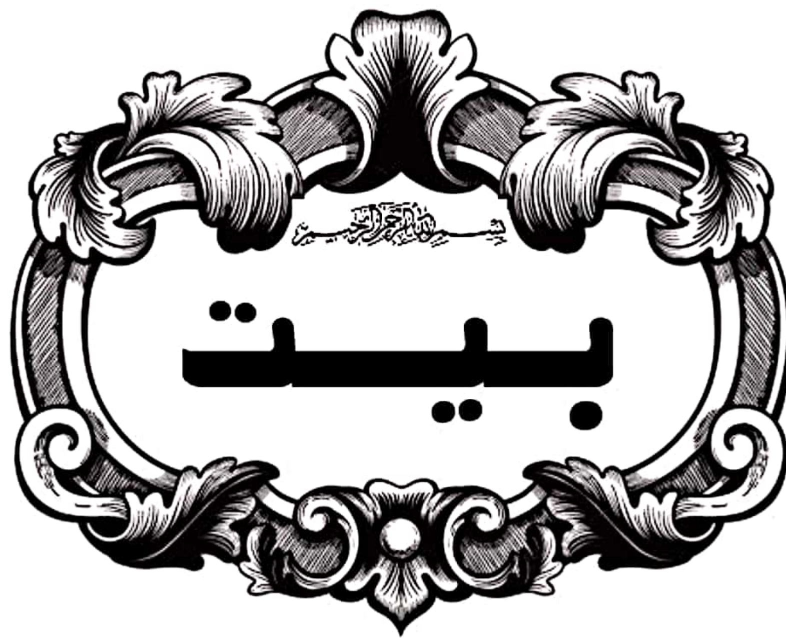
مديني جا ماڻهو مٺا مون ڏٺا،
عجب تن جا اخلاق سهڻا سُٺا.
وفادار غمخوار ۽ يار ويس،
سڀاجها سدورا نه طبيعت ۾ تيز.
سخاوت انهن جي آهي بي مثال،
مِٺا مور ماڻهو نه ڪاوڙ جلال.
آهن مهر وارا سڀاجها صفا،
محبت مودت ٿين نا خفا.
لڙن ڪون ڪنهن سان نه جهيڙو جدل،
مهر ۽ مروت، عبادت عدل.
اندر ۾ انهن جي قرب ۽ قياس،
اڇو زور سهڻو سندن آ لباس.
عجب آ انهن جي جُبي جو جمال،
مٿن نوڙ ڪارو ۽ ڳاڙهو ٿوال.
ويهي پاڻ ۾ جڏ ٿا گفتار ڪن،
ڪِلن ۽ مِلن ٿا ته ڏاڍو ٺهن.
پرينءَ جي آ پاڙي جو تن تي اثر،
تڏهن تن ۾ محبت ۽ مهرِ نظر.
سندن ميزباني آهي بي مثال،
لَڙِي ڪو اچي ان تان ٿيندا نهال.

انهن جي زبانن تي ذڪرِ خدا،
شُڪر حَمد لله ۽ سُبحَانَ الله.
سي صنعت ۽ حرفت ۾ عالي دماغ،
تجارت ۽ پوکن کجورن جا باغ.
فليتن ۽ فِلن ۾ راڻا رهن،
ڪشادن گهرن جي نه عادت اٿن.
گهريلو سندن زندگي ۾ فراح،
حرم پاڪ نبوي ۾ پڙهجن نڪاح.
نه ويندو ڪهين ياءُ جي گهر ۾ پاءُ،
مگر جي اجازت ۽هوندو سُياءُ.
سهل بي جدل سي گهرن جي اندر،
پڪو تن ۾ پردو آ گهر کان ٻهر.
سباجها سي زالن کان ڏاڍو ڊڄن،
پگهارون ڪمائي سندن هٿ ڏين.
هلائن جيئن گهر آ راڻيُن رضا،
گهرن ۾ محبت ۽ فرحت فِضا.
حڪومت ۽ قانون جو ڪن خيال،
نه سياست مان چاڻن نه ميڙن ٿا مال.
نندا ۽ ستا گهر ۽ گاڏيون قندهار،
ملي تن کي هجري مهيني پگهار.

نمازن جا پابند صائم سيئي،
عبادت تلاوت اندر رات وئي،
سمهن نا سياڳا ٿا راتين اندر،
آ آرام تن وچ فجر ۽ ظهر.
ملهائن ٿا رمضان کي شوق سان،
عبادت ذڪر زهد ڪن ذوق سان.
بازارون ۽ دفتر ڪليل رات ۾،
ننڍيا پار ڪيڏن ٿا پرڀات ۾.
ڪمائن جو ذوالحج ۽ رمضان ۾،
ڪائن سال سي دارِ ايمان ۾.
ڪجورن ۽ قهوي جي رغبت رکن،
ڪائن خود ۽ مهمان کي پيش ڪن.
وڏي تن جي قهوي ۾ قوت ڪمال،
ڪري صاف معدو وڌائي جمال.
جي نڪرن گهرن مان ٿا ڪم ڪار سان،
ٿرن سائي روضي جي ديدار سان.
ڪُپت ڪوڙ ڪونهي تني ۾ تَبرُ،
آهي پاڪ پاڙي جو تن تي اثر.
سچو صاف سُني عقيدو انهن،
حبيبن جو ميلاد هر روز ڪن.

ڪيا تن جا قادر نرالا نصيب،
مِليو جن کي پاڙي ۾ حضرت حبيب.
جني جو آ ڄيران[1] خود مصطفيٰ (ﷺ)،
شفاعت ڪندو تن جي يوم الجزاء.
ڪرم "ڪرم الله" تي بہ قادر ڪيو،
نصيبن ۾ پاڙو پرينءَ جو پيو.
ڏنو آهي ڏاتر مديني ۾ گهر،
تيس آءُ "مدني" هي رب جا شڪر.
اچا پڻ ڪندو ڪرم حضرت حبيب،
مرڻ مهل تيندو ۾ ڪلمو نصيب.
لااله الا الله محمد رسول الله ﷺ

[1] پاڙيسري

بسم الله الرحمن الرحيم
بيت

(1)

تون رب آهين رحمان، تون قادر تون قدير،
بچا بدڪارن کان جيڪي شيطاني شرير،
ملائڪ محبوب سان، جو مديني جو مير،
ڪرمي ڪل فقير، آهن تنهنجي آسري.

ڪَرِمين مٿي ڪرم جي، ڪريم ڪر نظر،
لاهين پنهنجي لطف سان، لحظا لُڙُ لهر،
مالڪ مهر ڪر، ته ڏور ٿين سڀ ڏڪڙا.

(2)

اڄ پـــــرين اوچتـــــا، يـــــاور[1] يـــــاد پيـــــام،
جانـــب جـــي جـــدائي ۾، ڳوڙهـــا پئـــي ڳاڙيـــام،
اڄهـــو پـــرين آيـــام، ڏينـــدم ســـيبا ســـاهہ کـــي.

منهنجـــو ســـاهہ سَـــتُن ۾، جانـــب جلـــي جـــيءُ،
روئـــان ويهـــي رات ۾، جيـــئن کـــا چـــوري ڏيءُ،
وصـــل واري ويُ، ماڻينـــدو کـــڏ "کـــرم الله".

پـــرين تنهنجـــي پيـــار ۾، چريـــو چـــوي لـــوڪ،
منهنجـــي هيڻـــي حـــال تـــي، تـــرڙن ٻـــڌي تـــوڪ،
ڪو ڪيئن چوي ڪو ڪيئن چوي، ڪونهي ڪنهن کي روڪ،
جانـــب تنهنجـــي جهـــوڪ، وهـــوا مـــون وجـــود ۾.

تنهنجـــو عشـــق ازل کـــان، ســـانديم انـــدر ســـاهہ،
تنهنجـــي درد دريـــاء ۾، لُڙهـــي ويـــا لاهـــہ،
عشـــق واري آهـــہ، مـــون کـــان مـــور نـــہ وســـري.

---

[1] دوست. يار، مددگار، مُعاون

تنهنجــــي واٽ وٺـــــي، ويـــــنس مَـــــنَ وريـــــن،
ڪاهـــل مٿـــان قربـــڙا، ڪـــريم ڪـــي ڪـــرين،
هٿـــڙا هـــوت ڏريـــن، پائـــل مٿـــان پاڇهـــ جـــا.

سـبقُ تنهنجـــي سـور جـــو، يڪـــو ڪـــيم يـــاد،
رڙيـــون ڪـــيم رُڃ ۾، فُرقـــت ۾ فريـــاد،
لاالـــڙ لا تعـــداد، ڳوڙهـــا ڳـــاڙيم ڳجهـــ ۾.

ڳوڙهـــا منهنجـــي ڳـــل تـــان، سُـــڪا ڪونـــ سـبيل،
ڦڪـــو رنـــگ فڪـــر ۾، دردن جـــو دليـــل،
آهـــي عشـــق اصـــيل، سـدا منهنجـــي سـرير ۾.

ڪُهـــن ٽيـــون ڪـــاتيءَ بنـــا، اڪڙيـــون تـــو آمُـــل،
ڪٽيـــو منهنجـــي قلـــب ڪـــي، ڪڪوريـــل ڪَاڪُـــل،
عشـــق بـــي پـــاڙي ول، ويڙهـــي ويـــو وجـــود ڪـــي.

هنيـــون منهنجـــو هـــار آ، اوري اڄ پايـــانءِ،
دانهـــون درد دل جـــا، سـاجن سـٽايانءِ،
راتيـــون رهايـــانءِ، ڳجهـــون ڪيـــانءِ ڳـــالهڙيون.

ڳجهيون ڪيان ڳالهڙيون، تو سان سليان سُورَ،
اوريان تو سان اندر جا، مثل سڀ مذڪور،
ٿيءُ نه دلبر دور، اجل ايندو اوچتو.

اجل ايندو اوچتو، ڪي گهڙيون مون سان گهار،
ساجن منهنجي ساهه جو، سدا تون سينگار،
سواءِ تو سنسار، سُڃو پايان سڪٽو.

جانب توريءَ جوءِ ۾، آهيان اڪيلو،
آهين آيري ڀار جو، واهر وسيلو،
مٺا ڪر ميلو، "ڪرم الله" ڪمزور سان.

ساروڻيون[1] هن ساهه ڪي، سدائين آهين،
رمزون منهنجي روح ۾، ڳهه ڳهه ڳالهائين،
جهوري[2] جهڪائين، آسون منهنجي اندر ڪي.

آسون منهنجي اندر جون، پرين پڇائين،
گهڙا گوندر[3] پريا، پوري پڄائين،
سپنا مون ساڀيان ٿين، سيني سان لائين،
مٺڙا ملائين، وٿي پنهنجي وصال جي.

(جمعه 16 رمضان المبارڪ 1436 ھ)

---

[1] يادگيريون
[2] ڳڻتي، آنڌ مانڌ، بي قراري، تانگهه، ڇڪ، سِڪ، درد، جدائي جو غم
[3] ڳڻتي، فڪر، خيال

(3)

سائينءَ جي سلام کان، سڪن سؤ هزار،
آهي عشاقن کي، پرينءَ جي پچار،
مواجه تي مون ڏٺا، روئندا زاروزار،
وٺي اوٽ عمود جي، سڏي کيون سُڏڪار،
تن کي پرينءَ پيار، ڏنا لڙڪ ڏڪڙا.

عشاقن اکين مان، جَر وهايا جام،
سُڏڪيا پئي سوز مان، وٺي نرمل نام،
انهن کي انعام، مليو مُرڪ محبوب جي.

مِٺل مون مُرڪ جي جڏهن نهاريو،
سڪايل سرير کي، ساجن سينگاريو،
لهي غم غبار ويا، قولُ پرينءَ پاريو،
سائينءَ سنواريو، منهنجي ميري من کي.

منهنجي ميري من تي، نرمل ڪئي نگاهه،
ڏوتئين منهنجي دل کي، ڏنئين روحاني راهه،
سَرهو ٿيو ساهه، پريو ڏيئو ڏات جو.

نرمل جي نگاه سان، ٿيو مَنُ مڪڻ،
رَندو لڳو روح کي، ڍالي جيئن ڍڪڻ،
ڀاريو ڀڳڻ، نظرن ساڻ نِدار کي.

محبوبن جي مِهر جو، اوسيئڙو آهي،
ويٺس وٽي درڙو، لاڳاپا لاهي،
نڌر[1] کي ناهي، بنا آريءَ آسرو.

مثل مون محبوب جي، رحمت واري ريت،
مَاسُئِلَ رَسُوْلُ اللهِ شَيْئًا قَطُّ فَقَالَ لَا[2]، پاڙي ٿو پريت،
ٿيو مَن مَسِيتِ، ساجن سنئون نهاريو.

جيڪو آيو جوءِ ۾، تنهن تي ڪر ڪهل،
ڪونهي حال حقير جو، لالڻ کان لڪل،
روحاني ڏي رمز ڪا، عشق جي اُچلَ،
تُنهنجي مهر مِثل، گهرجي هن غريب کي.

مال نه گهُري منگتو، دَانُ[3] نه گهري ڏنُ،
ميرو منهنجو مَنُ، اجارين پنهنجي عشق سان.

---

[1] لاچار، عاجز، نِڌڪو، ڪمزور، ضعيف
[2] رسول الله ﷺ کان جڏهن به جنهن ڪا شيءِ گهري ته پاڻ نه ڪيائون.
[3] اِنعام، تُحفو، سوکڙي، سوغات

(4)

سهڻو شهر حبيب جو، جيئن ڪو چوندؤ چمن،
سُرهيون ڳليون سونهن پريون، موهي وجهن مَنُ،
والي جو وطن، سهڻو سڀ سنسار ۾.

اکيون البيلون جنهن جون، چهري ۾ چمڪ
تور[1] تهين جي مور جيان، موهي ٿي مرڪ،
پاڪ تهين جي پِڪَ، جيئن ڪا رس ڪماند جي.

مديني جو شهر آ، جتي هيرن پريو ٿال،
چورن مٿان چانئو آ پرت پريو پال،
هن پيومي تي پال، وه وهوا شهر شفيع جو.

ايندو اجل اوچتو، موت نه آهي گار،
جو مئو مديني شهر ۾، بيڙا تنهن جا پار،
ٿيندو قيامت ۾ تهين، شافع شفادار،
آجو ڪندو ان ڪي، غم لاهي غمخوار،
تنهن ڪي قبر قرار، جنهن ڪي پاڙو پرينءَ جو.

ڏوري ڏٺي مون، مسجد غمامه،
جتي مِهر مينهڙا ڏٺا صحابه،
مسجد اجابه، جتي دانهن سندو داد ٿئي.

---

[1] هلڻي، چال

سُــرهي مِتــي مــديني جــي، چــاهي مشــڪ عنبــر،
ڪٽيــون پــون قــرب جــون، تــہ اوتيــو جــڻ عطــر،
وَاللّٰهِ اِنَّ تُرَابَهَــا لَمُؤْمِنَــةٌ①، پڙهــي پڪــو ڪــر،
قَــتن قُــرڙين جــي دوا، لاهــي ڪوڙهـــ ڪلــر،
ايــڏو آ اثــر، وهــوا متــي مــديني جـــي.

مــديني جــي شــهر جــي، وهــوا تــڏي هيــر،
گهوريــان هوائــون حميــر جــون، گهوريــان ملــڪ مليــر،
سُــرهو ٿئــي ســرير، گهمنــدي گهٽيــون گهــوٽ جــون.

متــو پــاڻي مــديني جــو، آهــي آبِ حيــات،
مليــل جــر جنــت ســان، سُــرهي آ ســوغات،
وَهِــيَ عَــين مِــن عُيُــونِ الجَنَــةِ②، بيــر غُــرس باغــات،
ڪهــڙي ڪجــي بــات، وهــوا پــاڻي پــرينءَ جــو.

گهٽيــون منهنجــي گهــوٽ جــون نــوراني نــور،
ســاجن جــي ســرهاڻ ســان، ملــي ســاهہ سُــرور،
درد بــہ ٿــين دور، هــن پــلاري پــونءِ ۾.

① الله جو قسم مديني جي متي ايمان واري آهي.
② مديني جو کوهہ غرس جنت جي چشمن مان هڪ چشمو آهي.

(5)

جن جي آهي جيءَ ۾ سدا سِڪ سچي،
ملامتون محبوب لئي ماٺي پيا مچي،
کندا ڪانَ ڪچي، ”ڪرم الله“ سي قرب ۾.

جن جي آهي جيءَ ۾ محبت جو مانداڻ،
تن کي درد دل ۾ سورن جي ساندڙاڻ،
سي چُلن چا جي ڪاڻ، جن کي عشق عميق آ.

جن جي آهي جيءَ ۾ ساجن جي سُڃاڻ،
لکي ساري لوڪ کان ڪن روحاني رهاڻ،
سي ڪيئندا ڪنهن جي ڪاڻ، جن کي جانب جيءَ ۾.

جن جي آهن جيءَ ۾، سندا وِرهه وٺاڻ،
ڏنا ڏاتر تن کي، محبت سندا ماڻ،
سي سِڪ سندي سُرهاڻ، وکيريندا هر واٽ ۾.

ويا جهين واٽ سان، سا واٽ پائيان وهواهه
سدا آهي سُرهي، جا ٿي پاڪ الله
قل هذه سبيلي، نائي ڪر نگاهه
رهبر واري راهه مَتيندڙ مُنا ٿيا.

مِثل ان محبوب جي جني مٿي راهه،
فَضَلُّوا وَاَضَلُّو، گونگا ٿيا گمراهه،
ٿيندا ترت تباهه، در ڇڏيو جن دوست جو.

در ڇڏيو جن دوست جو، اوڙهه ۾ پيا اُوءِ،
پٽڪيا اٽڪيا سٽڪا، ڇڏي جانب جوءِ،
لالڻ سندي لوءِ، جن ڇڏي سي ڇيهي ۾ پيا.

واهون ۾ راهون ڇڏي، لاءِ مِثل سين مَنُ،
پوتارن جي پال جا، سانگا سيئي ڇنُ،
جيءِ منجهان ڪڍ جِنُ، تہ ملي پئين محبوب سان.

مِلڻ ۾ محبوب جي، وڏو بند بنديائڻ،
دَعْ نَفْسَكَ وَتَعَالِ اجگر اوکو جاڻ،
مزا محبت ماڻ، ڪڍي ارڏايون اندر مان.

ارڏايون اندر جون، ڇونہ ڪڍين ڇورا،
وَنَحْنُ اَقْرَبُ اِلَيْهِ مِنْ حَبْلِ الْوَرِيْدِ، پالي ڏس پورا،
جانب جا ٿورا، ڪيئن وساريئي ويسرا.

انــــدر منجهـــــ اوچتـــــا، ڇُـــري پيـــا چنـــگ،
جهـــوري ويـــا جـــيءَ کـــي، کـــري مســـت ملنـــگ،
روح رچايـــــا رنـــــگ، آديســـــي جـــــي عشـــــق ۾.

آري تنهنجـــــي عشـــق جـــــي، لات لڳـــــي لا ريـــــب،
ميٺـــي مـــديون مـــون ســـنديون، ڍولـــڻ ڍڪـــين عيـــب،
تـــو تـــان هـــوت حبيـــب، گهـــوري جانـــب جنـــد مـــون.

تـــوريءَ منهنجـــي تـــن ۾، نـــہ طلـــب نـــہ رهـــي تـــات،
آڏي اوســـــاريان اٿـــــي، پرهـــــ ڦٽـــــي پريـــــات،
جيتـــر حـــال حيـــات، هونـــدس تنهنجـــي حـــب ۾.

نرمـــل هـــن نِـــدار کـــي، کـــوئي کـــر قريـــب،
منهنجـــي محبـــت مـــرض جـــو، آهـــين تـــون طبيـــب،
لالـــڻ تـــون لبيـــب، آهـــين منهنجـــو آســـرو.

کـــونهي کـــوئي آســـرو، ســـاجن تـــو ســـواءِ،
مرضـــن مـــاريو مـــن کـــي، دلبـــر کـــر دواءِ،
شـــافي ڏســـي شـــفا، "کـــرم الله" کمـــزور کـــي.

(6)

مديني ۾ مهر جا، مالڪ وسايا مِينهن،
رحمت برڪت رب جي، وسي راتو ڏينهن،
جنهن کي نازڪ نينهن، ڪٿي ويندو خير سان.

ڏونگر پرينءَ جي ڏيهه جا، سيئي پايان سون،
اُچو تن ۾ احد آ، لال جهين جو لَون،[1]
آهي ڪٿي ڪون، اهڙو جبل جهان ۾.

ڏسڻ هن ڏونگر کي، سارو آ ثواب،
جبل من جبال الجنة، ڪيدي ڏس ڪتاب،
جبل احد يحبنا و نحبه، خاصو آ خطاب،
اکين اوتيو آب، ڏسي اوچائي احد جي.

شهر منهنجي شاهه جو، چپر چورن پال،
روز رَسن تا قافلا، موٽن وٺي مال،
ڪري پورل پال، وڏا وڙ ولهين تي.

ڪتان ڪتان قافلا، جبلَ جهاڳيائون،
آڳر تي عجيب جي، لڏا لاٿائون،
ڏوري ڏٺائون، مُلڪ مٺي محبوب جو.

[1] رنگ. احد جبل جو رنگ ڳاڙهو آهي.

آيـــون منـــل جـــي مـــاڳ تـــي لاريـــون پرجـــي لـــک،
کـــائن کتـــائن کينکـــي، راڻـــا پيچـــي رک،
ســـاجن ڏئـــي ســـک، اڳـــڻ جيکـــي آئيـــا.

اڳـــڻ جيکـــي آئيـــا، اڳـــلا ويـــا اگهـــي،
ادلا گـــدلا ايـــرا، ويـــا لـــک لنگهـــي،
لهـــي ســـار سِـــگهي، ننگـــيءَ ننـــگ نيـــائيو.

اتـــر اوڀ احـــد جـــي، ڏکـــڻ عيـــر جبـــل،
وچ ۾ مـــون محبـــوب جـــو، موچـــارو محـــل،
اويـــر منجهه امـــل، بـــاب بقيـــع آ ســـامهون.

يـــاڳ وارا بقيـــع ۾، آســـودا آهـــين،
روضـــو پـــاک رســـول جـــو، نميـــو نهـــارين،
مـــزا تـــا مـــاڻين، قـــدمن ۾ کـــريم جـــي.

جيکـــي پـــاڙي پـــرينءَ جـــي، مـــانَ مٿاهـــان تـــن،
روضـــو پـــاک رســـول جـــو، ڏهـــاڙي ڏســـن،
محشـــر مهـــل انهـــن، ملـــي شـــفاعت شـــاهہ جـــي.

مسجد نبوي ۾ وڏي روح سندي راحت،
ملي مشتاقن کي اتي فيض وڏي فرحت،
سڪ واري ساعت، صدقي صديون ان مٿان.

حبيبن جي حرم ۾، مهر سندا مينهن،
ڏيکاري شل ڏکين کي، ڏاتر اُهي ڏينهن،
لڳا نوان نينهن، محبوباڻي ماڳ جا.

قبا ۾ قائم ڪئي، جنهن پي نفل نماز،
رب جو آهي راز، اجر عمري جيترو.

محبوباڻي ماڳ جي، هيم سڪ سجيهہ،
اتي آڏيءَ جو ڪيم، روئي وڏي ريهہ،
قادر قبولي ڪيهہ، پهتس در دلدار جي.

ڏاڍو پنهنجي ڏيهہ جي، ارڏن ايذايو،
مُتن مهڻن سان هٺي، طعنن تپايو،
پهچان پرينءَ پار ڏي، هيو روح سندو رايو،
پرور پڄايو، مهر سان مسڪين کي.

لوڪ نہ آهي روڪ، جيڪو چوي جيئن،
اسان پرينءَ سان تيئن، لاتو ناتو نينهن جو.

ڪيني پريا ڪنجهرا، ساڙ حسد هيڪانڊ،
پالها تني پانڊ، ميرائي جن من ۾.

پنهل تنهن پڳدار جو، ڏيهه ڏسان ڏوري،
وجهان وڪ وڏانڊري، سڪ منجهان سوري،
عدن[1] اجا اوري، اڳيان ماڙيون مير جون.

اڪر جني عشق جو، پڙهي پچايو،
تني سور سرير ۾، سِپ جان سجايو،
لايو سجايو، تني سندو طلب ۾.

سُرڪن سدا ساهه ۾، ساجن تنهنجا سور،
رينگن منهنجي روح ۾، پلپل تنهنجا پور،
ڪيڏو ڪيئي ڏور، "ڪرم الله" ڪمزور ڪي.

دري ڪُلي دلدار جي، جاني ڏنم جهَٽ،
ڦلوڪڙا ڻ ۾ ڦٽَ، لٿا منهنجي من جا.

---

[1] بهشت جو هڪ طبقو آهي.

(7)

جهار پڪي پوک جي، جيئن ٿي ڪري پيل،
وڻ ڪي ويڙهي ٿي جيئن، ٻي پاڙي ۾ ٻيل،
تئن آ وڏو ويل، تنهنجي سور سرير ۾.

جانيءَ ڪان جدا، گذري ڪين گهڙي،
سورن ساڙيو ساهه ڪي، اوڪي جند اڙي،
لالڻ آءُ لڙي، موتي مثل ماڳ تي.

جاني منهنجي جند آ، ويدن ۾ هر ويل،
جبل جيڏي هر گهڙي، ساعت پايان سيل،
ڪر ڪو مٿا ميل، ”ڪرم الله“ ڪمزور سان.

مون ۾ مدايون گهڻيون، پاندو آ پرپور،
ڏوهن ڏاريو ڏيل ڪي، نچوئي ويا نور،
ها، پر تون ضرور، ڪندين مِهر مُٺيءَ تي.

عارف اٿو اندر ۾، اوتج آب حيات،
جيءُ جيرو ٿي پوي، موذي ٿئي مات،
هجي ڏينهان رات، تنهنجي وسهن وجود ۾.

پنهنجي ميري من تان، ڌوئي ڇڏج ڌوڙ،
قلبي سِري صاف ڪر، ڪوري ڪپت ڪوڙ،
خفي اخفيٰ ۾ عشق جا، خيما اٿي ڪوڙ،
نچوئي ڇڏ نفس جي، رز الست ءِ رُوڙ،
پِرَ جي وٽ پَرُوڙ، لاهه غبارا غير جا.

هيئت وحداني مٿان، اماڻج اسرار،
والي وارداتن جي، ڪرين وارووار،
منهنجو جيءُ جيار، اوتي آب حيات سان.

سريءَ ۾ سوين مليون، قلبيءَ ۾ قرار،
روحي رمزون ڪُليون، خوشبوءِ خفيءَ خرار،
اخفيٰ ۾ اسرار، ڏاتر مون ڏيکاريا.

لطائف ۾ لطف جي، توڙي آ تلوين،
سالڪ پنهنجي ساهه کي، طالب ڏي تمڪين،
ظاهر ٿي نه ذهين، صامت رهج سور سان.

اخفي اندر عشق جا پاري ڏس پارڻ،
ڪيڏي غير غلاظتون، اورج ايءَ آسڻ، [1]
ڪونهي پيو ڪارڻ، بنا اسم الله جي.

نينهن نفي اثبات سان، اسم ذاتي اور،
سائرَ سير الي الله جو، ڏاها اٿي ڏور،
مراقبات مشارب ۾، ڪاٽي ڪلفت ڪور،
جانب تان جند گهور، تہ پسين سڳَ [2] سُلوڪ جا.

سالڪ سمهڻ ڇڏ، جاڳي منزل جهاڳ،
محبوباٽو ماڳ، ڏسن ڏورڻ واريون.

سالڪ سير الي الله ۾، ڪاهي ڪاهيون ڪاهہ،
عزت دولت شهرت، تنهين ڪي ڏي تاهہ،
پنهنجي نام نمود جو، ڪيج چُڪِ مان چاهہ،
ساجن ڪي ڏي ساهہ، بوتو بندن وچ ۾.

ڪڏهن وسرن ڪينڪي ڪيئي جي ٿورا،
سائين سڳورا، تنهنجي سڪ سرير ۾.

---

[1] ماڳ ، مڪانُ، فقيراڻو تڪيو، اوتارو، آستانو
[2] پارَ ، نِشانَ

(8)

تنهنجي عشق اُلوٽ، جَرڪائي مون جِندڙي،
اُڪڙ ي وئي اَڪَيُوٽ، نهاريو تو نينهن سان.

سِڪي سوز فراق ۾، هيءَ جا منهنجي هنجهه،
اوري اچ تہ اوريان، لهن مَنَ جا مُنجهه،
رمندي هي رِنجهه ڪِنجهه، لهندم هول هيانوَ جا.

جي تون اوڏو اک ڪي، تہ ٿئي ساهُ سُڌير،
مون ڪي وڍيو ورهہ جي، شوق واري شمشير،
آهي اُڪَنڊَ اُڪير، جانب منهنجي جيءَ ڪي.

روئان راتيون رُج ۾، جاني پساءِ جمال،
درد وندي دلگير جو، هيڏو اٿئي حال،
خادم جو ڪر خيال، جو جيئي تنهنجي تؤنسلي.

سڏڙا ڪيان سڪ مان، سگهو لهہ تون سار،
پنهنجا پراوا ٿي ويا، ڪوٺا ڪائن خار،
دلبر ڪرا ديدار، ”ڪرم الله“ ڪمزور ڪي.

درد جيڪو دل ۾، تنهنجو تون طبيب،
سُورَ تنهنجي سوز جا، پايان ذوق ذبيب،
اوري اچ عجيب ،تہ عيدون ڪيان اڄ مُنديون.

ساجن تنهنجي سڪ ۾، مُونجهو آهي مَنُ،
اُڃيو بکيو جيئن، پڇي پٽيان آب ۽ آنُ،
سائين مون صَحَنُ، اچ ته اُجرو ٿي وڃي.

واجهايان هر واٽ، حيراني ۾ هاڻ،
هر هر حاسدن جي، ڪيدان ويٺو ڪاڻ،
ڏي ڪو محبت ماڻ، ته پايان تنهنجي پيار کي.

رمز منهنجي روح ۾، جانب جاڳائي،
ڏوڙ لاهي دلڙي، آ جانب جَرڪائي،
ملي واڌائي، واحد جي وصال جي.

عزت دولت شُهرت، ٿيئي وڏا ٽول،
هٿائن هن راهه کان، وجهن جي ۾ جهول،
جيڪي راتين رول، سي ڇا ڇاڻن ڇام کي.

ڪائڻ، سمڻ، ڳالهائڻ، ٿيئي گهوٽ گهٽاءِ،
تڏهن تو ملنداءِ، پرک پريان جي پار جي.

الا! عاشقن لئي راتيون جوڙيون رب،
ڏورن ڏونگر ڏيهه جا، ڇڏي سانگ سبب،
من جا ڇڏ مطلب، ته اوڏو ٿين الله کي.

لوئي ڏسي لال تون، نيڻن کي نماءِ،
إِنَّ النَّظْرَةَ سَهْمٌ مِنْ سِهَامِ إِبْلِيسَ مَسْمُوْمٌ ، [1] واتون نا واجهاءِ،
دل کي داغ نه لاءِ، نهاري ڪا نينگري.

اٿي اسر ويل جو، وسٽو آهين وَسُ!
جَرڪا پنهنجي جيءَ کي، ڪوري ڪيج ڪَسُ،
جانب ڏيندئي جَسُ، ملندئي ماڳ محبوب جو.

هڻي ضرب ذڪر جي، وجود تي ڪر وار،
مارج نانگي نفس کي، کاءُ پنهنجي خار،
پوءِ پرينءَ جو پيار، سگهو ملندئي ساهه کي.

ڌُونهاٽيلَ دل کي، اسم ساڻ اُجارِ،
اٿي اسر ويل جو پڙهه پيو استغفار،
ڏيندئي رب جبار، جوڙي جايون جنت ۾.

اونهو پاڻي عميق جو، پيا مانگر وڏا مچ،
جهوني ٻيڙي جَهڪ ۾، ڏي ڪو رهبر رچ،
موجن مارو ڪيو، جيئن ڪنهن ڪئي ٿن بَچ،
ڏي تون ڪامل ڪچ، "ڪرم الله" ڪمزور کي.

---

[1] إِنَّ النَّظْرَةَ سَهْمٌ مِنْ سِهَامِ إِبْلِيسَ مَسْمُوْمٌ المعجم الكبير للطبراني(173/10)
بيشڪ ڌاري عورت ڏانهن نظر ڪرڻ شيطان جي زهر آلوده تيرن مان هڪ تير آهي.

جيڪو لُٽِيُئي لوڪ کان، ناٽو ٿيندئي نانگ،
الدنيا جيفة و طالبها ڪلاب، ڏُري ٿيندين ڏانگ،
ڇڇي ويندئي ڇانگ، سامهون سَگهي سرڪار جي.

سامهون سَگهي سرڪار آ، هوش سنڀالي هل!
ڪم نه ايندئي ڪڏهين، ٻاروچا ٽوٻلّ،
آيو چاڙ اجل، غافل ٿيءُ نه غير ۾.

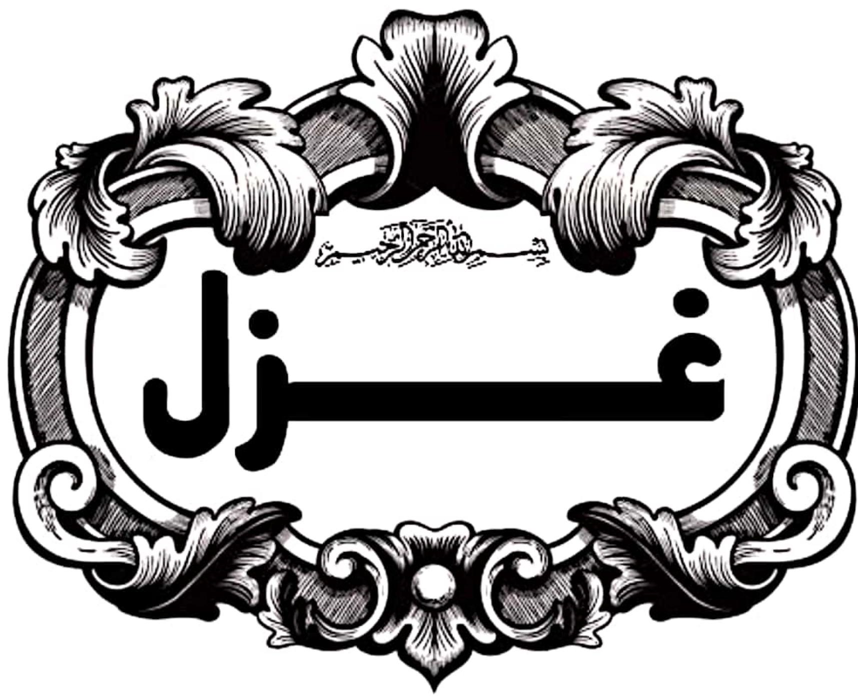
توکي آلَّ اڌِڙَ جي، لوڪان لڌ لڏان،
اجل اچ سيان، ايندو توتي اوچتو.

آيو جهوڪ جهَڪور، جهوري ويو جهوپڙيون،
ماندا ڏنم مور، پدرا ٿي پيا پٽ ۾.

مايا مٿي مِير! توکي آهي تڏّ،
سڄو ويندين سڪٽو، هيءُ نه هلندئي هڏّ،
ڇيڏڪ اهي ڇڏ، وٺ رباني راه تون.

ايرن مٿان اُس، ڇانوَ نه جن جي ڇَنّ،
ڪر تون ڪِرپا تن مٿي، آڙ ميوڏي ان،
ڏوڙ تنهنجو ڏَنّ، جيڪو پاليئي پوءِ ڪان.

بسم اللہ الرحمن الرحیم
غزل

ڪـر تُـرت مـديني تيـاري، جتـي آهـي رحمـت جـاري،
ڏس روضـي واري ڇـاري، جتـي آهـي رحمـت جـاري.

1. ات پـاڳن وارا ويـنـدا هـن، جـنهن ڪـي سـائين پـاڻ سـڏيندا هـن،
اُتي بيشڪ آهي بهاري. ڏس روضي واري ڇاري.

2. جـت حضـرت پـاڪ حضـور آهـي، اتـي قسـم خـدا جـو نـور آهـي.
جنهن جي قائم آ سرداري. ڏس روضي واري ڇاري.

3. هـڪ پاسـي حبيـبن جـو گهـر آ، ٻئـي پاسـي محـراب ۽ منبـر آ،
وچ منجهه جنت جي ڪياري. ڏس روضي واري ڇاري.

4. ڏس حـرم انـدر هُـبڪـار آهـي، ڏاڍي تـاڏل ۽ تـدڪار آهـي،
آڇانؤ ڇتين جي پياري. ڏس روضي واري ڇاري.

5. رمضـان مهينـو موجـون هـن، هـر طـرف فقيـرن فوجـون هـن،
وهه واهه عجب افطاري. ڏس روضي واري ڇاري.

6. مـون طلـب دنيـا جـي تـوڙي آ، جانـب وٽ جُهـوپي جـوڙي آ،
چوي ”ڪرم الله انصاري“ . ڏس روضي واري ڇاري.

* * * * * * * * * * * * * *

(سومر 26 رمضان المبارڪ 1436 ھ)

* * * * * * * * * * * * * *

لايو محبوبن سان مَنّ، يارو محبوبن سان مَنّ،
طعنا مهڻا خلق جي خواري، ڪونہ ڪنداسين ڪَنّ.

1. دل ۾ لاتا دلبر ديرا، ٽڙڪن ڦڙڪن جگر ۾ جيرا،
پورل ڪان نا پيچبا پيرا، هڻن هٿوڙا توڙي گهَنّ.

2. جيڪي اوهان لئي ڪڏ ڪوٽيندا، اونڌا ٽي سي ان ۾ ڪِرندا،
ساڙ اندر ساڙولا سڙندا، ڪوڙ ڪپت جو جن ۾ جِنّ.

3. صاف صفا ٿيو صوفي صافي، مهر محبّت ملندوَ معافي،
قرب پرينءَ جو ٿيندوَ ڪافي، وسندا مينهن ڪري ڇَن ڇَنّ.

4. ”ڪرم الله“ تي قرب الاڙي، پهتو پاڪَ پرين جي پاڙي!
دشمن پنهنجو سينو ساڙي، ڏرم وجائين ڏَنّ.

اڄ عاشق روئندو رات سڄي، جنهن ڪالهه پرينءَ جو پارُ ڏٺو،
سو جان ڪندو قربان ڪِلي، جنهن يار ڏٺو دلدار ڏٺو.

1. لک طعنن جا جي تير هلن، جي خواري ملامت ماٺهو ڪِلن،
جي طلب اندر تعذير ملن، نا مُڙندو جنهن مهندار ڏٺو.

2. هي عشق عجب اسرار آهي، ڪندو نانگوءِ نروار آهي،
جڻ ڪنڌ ڪلهن تي بار آهي، سو گهوريندو جنهن يار ڏٺو.

3. هَتُ ڪانئر تنهنجو ڪمُ نه آ، ڇا سَهندين توءِ دمُ نه آ،
تو جا تو ڄماندر ڄمُ نه آ، تو نا هي هي سنسار ڏٺو.

4. جنهن پيچ پرت جو پاتو آ، جنهن نينهن جو ناتو لاتو آ،
سو دمدم دل ۾ آتو آ، جنهن سونهن ڀريو سردار ڏٺو.

تون "ڪرم الله" نا ڪاهل ٿي، هن درد وارن ۾ داخل ٿي،
تون شوق وارن ۾ شامل ٿي، جن مُحب منو منتار ڏٺو.

(مدينه منوره جمعة المبارڪ
16 رمضان ڪريم 1436 هه بعد نماز جمعه)

* * * * * * * * * * *

تون ئي وسيلو واهہ، ڪر ڪا نوري نگاهہ،
ٻيا در ڪهڙا ووڙيان!
1. آڙي هن احوال ڪان، آهين تون آگاهہ،
ٻيا در ڪهڙا ووڙيان!
2. ڪو نہ موٽائين ٿو ڪڏهن، اسر واري آهہ،
ٻيا در ڪهڙا ووڙيان!
3. گند پيريل هي گودڙي، لالڻ مون تان لاهہ،
ٻيا در ڪهڙا ووڙيان!
4. رات رهاڻيون ڪر اچي، سڪي منهنجو ساهہ،
ٻيا در ڪهڙا ووڙيان!
5. ڪمتر ”ڪرم الله“ کي، چاهت تنهنجو چاهہ،
ٻيا در ڪهڙا ووڙيان!

(مدينہ منوره 16 رمضان المبارڪ 1436 ھ)

رمضان مبارڪ آيو آ، مولا مينهن وسايو آ،
ياڳن وارو آهي سو، جاڳي جنهن به ملهايو آ.

1. راحت رحمت نور ۽ نعمت، واه وڏا وسڪار ٿيا،
جنهن به عبادت ڪئي آ ان ۾، بيڙا ان جا پار ٿيا،
لايو تنهن جو سجايو آ.

2. رحمت جا ڏهه ڏينهن پيارا، وچ وارا ڏهه بخشش وارا،
آخر وارن ڏهن ڏينهن ۾، دوزخ کان ڇوٽڪارا،
مدني مٺي فرمايو آ.

3. روزيدار تي رب آ راضي، ياڳن وارو بڻجي نمازي،
مالڪُ مهر ڪري ٿو ان تي، عجز ڪري جو آزي،
روئندڙ ربّ ُ ريجهايو آ.

4. پڙهو تراويحون سڀ ساري، ذڪر خدا جو جيءُ اجاري،
ڪيو تلاوت گهڻي سخاوت، مسڪينن ڪي نهاري،
روزو جنهن به رکايو آ.

5. لُٽ لِڳي پئي آهي يارو، جهول پريو سڀ جاڳي،
هر لمحي ۾ لطف خدائي، هر ساعت آ سڀاڳي،
تو "ڪرم الله" ڇا ڪمايو آ؟

(1 رمضان المبارڪ 1436 ھ مکة المکرمة)

اڄ بيت ربي کي ڏسي، جيرا جگر دل پئي ٺري،
ڪرم آقا ڪيو، آنديئين هتي واپس وري.

1. نور جا چمڪار ٿيا، رحمت سندا وسڪار ٿيا،
بيڙا تني جا پار ٿيا، ڏني عشق سان جن حاضري.

2. ملتزم ميزاب ۾، حنفين واري محراب ۾،
اسود حجر ۽ رحاب ۾، سُرهاڻ آئي ساجهري.

3. محبت وارا مطاف ۾، هر دم هلن پيا طواف ۾،
سي عشق جي اوصاف ۾، دل جي وتن ڪوليون دري.

4. ”ڪرم الله“ تي ڪر ڪرم، بخشي بديون جور وجرم،
ميٽي مدايون رک ڀرم، هي ڳالهه ڪا ڪونهي ڳري.

(1 رمضان المبارک 1436 هه
مسجد الحرام مکة المکرمة)

دري ڪولج تہ ڪن درشن، اُڃيا عاشق پڪارن ٿا،
قطارون جي ڪري بيٺا، توڏي نرمل نهارن ٿا.

1. فقيرن جون آيون فوجون، تنهنجي دربار ۾ داتا،
جهلي جهوليون منگن منگتا، اکين مان آب هارن ٿا.

2. ٻُڌي آسائتن آزيون، فَلاَ تَنهَر فَلاَ تَقهَر،
پري ڏي جهولڙيون جانب، تو ڪي سائل سنڀارن ٿا.

3. عطا ڪر فيض روحاني، دنيا جا فڪر ٿين فاني،
ڪرين تن تي مهرباني، جيڪي غم ۾ گذارن ٿا.

4. ”ڪرم الله“ جي آهي آزي، متا محبوب ٿي راضي،
عنايت ڪر ترت تازي، هي ماٺا مون کي مارن ٿا.

جاڳ مسافر رات وڃئي ٿي، پنڌ وڏو ٻـرُ ٻاري آ،
پنڌ وڏو ٻـرُ ٻاري آ، تو ڪو نہ ڪئي ڪا تياري آ.

1. نا ڪانئر ٿي نا ڪاهل ٿي، نا جهوڪ پنهنجي ڪان جاهل ٿي،
ڪڻ مشعل تون محفوظ اڳيان، هن واٽ تي ڏاڍي انڌاري آ.

2. هن راهہ ڪان رهزن روڪن ٿا، ڪي ٿهڪ ڏين ڪي ٽوڪن ٿا،
هت طعنن جا ٿا طبل وڄن، وڏي ٿيندي ملامت خواري آ.

3. هي ماڳ مسافر چڙهڻو آ، نا واپس تو ڪي ورڻو آ،
جو ڪرڻو آ اڄ ڪرڻو آ، ڪر راضي رب تہ ٻهاري آ.

4. ڪر عمل چڱا ڪي ”ڪرم الله“، پڙهہ سانجهي صبح سبحان الله،
تون ذات سندو ڪو ڏيئو جلا، اڳيان قبر انڌاري ڪاري آ.

ٻُڌا پيو ڪمين جو، وڃي در وسايان؟
متا تون بہ جي مون ڪان مُنهڙو متيندين.

توريءَ ڪوبہ ڪونهي، منهنجي من جو محرم،
آهيان پاڻ پنهنجِي نگاهن ۾ نادم،
اڃي تو اڳڻ تي پرين پانڌ پاتم،
نہ جي تون بہ منهنجا هي ڏکڙا ڏکيندين.

تون ننگپال رکوال سردار آهين،
غريبن غلامن جو غمخوار آهين،
منهنجو يار منتار دلدار آهين،
نہ جي تون بہ مون تي هادي هٿ ڌريندين!

اڃهو موت آيو متان مون مسافر،
ڪري قربداري وري ڪر ڪا واهر،
ڪندو ڪير منهنجو ڪفن؟ ڪير ڪانڌي؟
نہ جي تون بہ منهنجو لاشو لتيندين!

نہ ڪو مال مايا نہ ڪو نيڪ نامي،
اسان کي ٿي گهرجي، اوهان جي غلامي.

1. نوابي نہ گهرجي، نہ ڪا خان خاني،
ڪيو قرب جي ڪا، مٿا مهرباني،
ڪيو معاف جيڪي، ڏسو ڏوهہ خامي.

2. نہ ميري اميري، نہ گهرجي وزيري،
گهرون دلربا جي، ٿا در جي فقيري،
هجي تار تنهنجي، صبح توڙي شامي.

3. اوهان جي ئي الفت، محبت ٿي گهرجي،
اوهان جي مِٽن جي، مودت ٿي گهرجي،
هجون مست جئين ها، غزالي ۽ جامي.

4. مٿا ڪَرَ "ڪرم" کي، قرب ۾ قبوليو،
ڏسو نا ڏنگايون، نہ قوراٿي قوليو،
پنهنجي در گهرايو، اچي ڏيون سلامي.
(مسجد الحرام مڪ مڪرم 29 شعبان 1436 ھ)

لٿو سور ۾ سيني ساڙو، مليو پاڪ پرينءَ جو پاڙو.

1. روئي جنهن لئي رات وهاڻي، تيو ساجن سڏ ۾ ساٿي،
ڏنئين پاڻ پرت جو پاٿي، لاٿو لالڻ روڄ ۾ راڙو.

2. اجا تو کي اڳتي پارت، ڪر ڪرمين کي تون زيارت،
ڏين شافع پنهنجي شفاعت، توري ڪونهي ڪوئي چاڙهو.

3. هت هر دم قرب قرار آ، هت نور سندو وسڪار آ،
کُليو عشق وارو اسرار آ، دل تانگهي تيئن جيئن تاڙو.

4. ڪندا محب متا مهرباني، آهيان ٻائُلَ جن جي ٻانهي،
دل درد اندر ديواني، ڏيندا عشق وارو ڪو آڙو.

5. ڪري "ڪرم الله" شڪرانا، ويا پرجي پرت پيمانا،
تيا هجر فراق روانا، مليو تو کي بختن ٻاڙو.

* * * * * * * * * *

ڏسي تنهنجا نوري نظارا، لٿا من جا مونجهه مونجهارا،

پرين تنهنجي پاڙي ۾،

پرين تنهنجي پاڙي ۾.

1. ڏاڍا قرب ڏنئي قربائتا، جيکي آيا اُتي آسائتا،

پرين تنهنجي پاڙي ۾.

2. واهه ديس تنهنجو دل وارو، جتي رحمت جو وسڪارو،

پرين تنهنجي پاڙي ۾.

3. لکين لاريون پرجي آيون، ٿيون سوليون سين جون سٽايون،

پرين تنهنجي پاڙي ۾.

4. ڏاڍي روح کي راحت آئي، هاڻي جاني ڪجاڻ نه جدائي،

پرين تنهنجي پاڙي ۾.

5. مون کي گهرڙو گهوٽ ملائيئي، منهن من جي آس پڄائيئي،

پرين تنهنجي پاڙي ۾.

6. واه عربي تنهنجو آستانو، تنهنجو "ڪرم الله" مستانو،

پرين تنهنجي پاڙي ۾.

ڪر ڪرم مديني وارا تون،

منهنجي من جا لاهه مُونجهارا تون.

1. هجي تن من تنهنجي تانگهه پرين،

هجي هر دم تنهنجي ياد پرين،

دل تو لئي ڪري فرياد پرين،

ڪر وارا منهنجا نيارا تون.

2. مسڪين مسافر آيو اڱڻ،

لهه سائل جي تون سار سڄڻ،

پرديسيءَ کي ڏي پيار سڄڻ،

لاهين سور منجها سڀ سارا تون.

تنهنجي دوستي ڪان پهريان، مون کي ڪير پيو سڃاڻي؟
تنهنجي عشق مون کي مُلڪين مشهور آ بڻايو.

1. ريءَ تنهنجي ڪوڻ ڄاڻي، منهنجي درد جي ڪهاڻي،
تنهنجو سُورُ سوزُ ساجن سيني اندر سمايو.

2. محبوب مون اڱڻ تي، اچ واڳ ڪا ورائي،
جاني تنهنجي جدائي، منهنجي جان کي جَلايو.

3. ساجن تو کي سنڀاريان، جَرُ جامَ هوت هاريان،
پينگئي جا پاڻ پير تون، سَڪڻي کي ڏي سوايو.

4. ڪٿ چنڊ آهي چوڏهين، ڪٿ تنهنجو پاڪ چهرو؟
تنهنجو حُسن آ حبيبا، سنسار کان سوايو.

5. ڪر ڪمل ”ڪرم الله“ تي، عاشق آهي اجارو،
در جو آهي جو نوڪر، دلدار تنهنجو دايو.

* * * * * * * * * *

واهيري ۾ ويٺا، پکي ڪن پُڪارون،
توکي ننڊ نياڳي، آهي تار تارئون.

1. سفر ناهي سولو، اڳيان نانگ ناري،
سڏي ٿي سدائين، توکي قبر ڪاري،
هل هوت جي در، موڙي مهارون.

2. دنيا ڌوڙ آهي، دل نا لڳائج،
اٿي رات آڌي، ڳل پاند پائج،
متان يار جون پو، ملنئي ميارون.

3. اٿي ”ڪرم الله“ تون، ڪر ترت تياري،
ڪڻ نا خطائن، سندا بار باري،
لڳائج لطيفي، لنؤن لنؤن لغارون.

اي نـــازنين كـــر كـــا نظـــر، عاشـــق آهيـــان ديـــدار جـــو،
سُـرڪ ڏي ڪـا سُـڪون جـي، پـر جـام هـن مئـ خـوار جـو.

1. طالـــب آيـــو تنهنجـــي تـــڏي، ڏي پـــري ســـاغر ســـڏي،
ويمـــار ان گـــوڏي گـــڏي، همـــراز كـــر اســـرار جـــو.

2. دردن آ لاتـــي ذم ڏڙي، آ قلـــب ۾ تنهنجـــي كـــڙي،
آ يـــار تـــو ســـان اک اڙي، گهايـــل آهيـــان گفتـــار جـــو.

3. ”كـرم الله“ تـي كـرم كـر، جانـب منهنجـو هـي جهـول پـر،
ســـائل ســـڪايل ســـر بســـر، منگتـــو آهيـــان مهنـــدار جـــو.

تـــــــون جانـــــــب جلويـــــــدار آهـــــــين،
منهنجـــــو ســـــاهہ آهـــــين ســـــينگار آهـــــين.

1. منهنجو يار آهين دلدار آهين، منهنجو پيار آهين پروار آهين، منهنجو جانب جيءَ جيار آهين، منهنجو صاحب تون سردار آهين.

2. منهنجو عشق آهين آواز آهين، منهنجو راز آهين همراز آهين، منهنجي ساهہ سندو تون ساز آهين، تون نور آهين نروار آهين.

3. منهنجي دردن جو درمان آهين، تون سونهن سندو سلطان آهين، منهنجو دين ڌرم ايمان آهين، تون اونهو ڪو اسرار آهين.

4. منهنجو چاهہ آهين منهنجو ساهہ آهين، هر بي راهي جي راهہ آهين، مون بي واهي جي واهہ آهين، هن "ڪرم الله" جو يار آهين.

تـون تـرس گهـڙي ايـڏي تكـڙ نـ كـر، او ڄـاريءَ وارا ڇـام ڏسـان.
آيـو آهيـان پـري كـان پكـڙ نـ كـر، ڇـڏ پلـك گهـڙي پڳـدار پسـان.

1. منهنجـو سائين ڏاڍو آهـي سـخي، تـون بـ صـدقي وڃـانءِ سـخاوت كـر،
ڏاڍا دل جـي انـدر ارمـان اٿـم، ڇـڏ سـاجن سـان اظهـار كيـان.

2. هـن سـهڻل جـي كـان سـكندو هـيس، اٿـي آڌيءَ رات جـو روئنـدو هـيس،
ڏاڍي مشـكل سـان مـون كـي ويـزا ملـي، ڇـڏ حـال انـدر جـا اوري ڏسـان.

3. هـن جانـب جـي سـك آنـدو آ، مَـنُ مرسـل جـي لئـي مانـدو آ،
هـك وار نـ حـب كـان وانـدو، ڇـڏ قربـائتي جـي قريـب رَسـان.

4. ڇـڏ هتڙا كٽـان مـان حبيب اڳيـان، منهنجـي منهن كـي ڇـا لئـي قيـرين ٿـو؟
ڏاڍي تانگهـ اٿـم تـن مـن جـي انـدر، مـان مواجـ جـي وڃـي ويجهـو وسـان.

5. منهنجـو زور نـاهي منهنجـي زاري آ، مـون رئنـدي عمـر گـذاري آ،
منهنجـي اوٽ آجهـو اِهـو آري آ، ڇـڏ دلبـر جـو ديـدار پسـان.

6. مـون كـي پـرينءَ سـندي وڏي پيـاس آهـي، وڃـان اوڏو عجيـب جـي آس آهـي،
اهـا "كـرم الله" جـي بـاس آهـي، ڇـڏ روضـي جـي وڃـي ڄـاري ڇمـان.

نيـــنهن لاتـــم پـــيچ پـــاتم پيـــار مـــان،
دل نـــہ ٿـــي ڏاپـــي انهـــيءَ ديـــدار مـــان.

هـــي ڪجـــورن جـــا ڏســـي بُســـتان باغيچـــا بهـــار،
روح ڪـــي راحـــت رَســـي ان پـــار مـــان.

هـــر طـــرف ميلـــو متـــل آهـــي عشـــاقن جـــو عجـــب،
هـــر ڪـــو ٿـــو ڳـــڻ ڳـــائي پنهنجـــي تـــار مـــان.

هـــي عجـــب دلـــدار جـــون ڏســـي دلبريـــون،
ســـاهہ ســـو گهو ٿـــي ويـــو ســـينگار مـــان.

”ڪـــرم الله“ تـــو تـــي ڪـــريمن جـــا ڪـــرم،
تـــڏ تـــہ ٿـــو ڳـــائين لطـــف جـــي لار مـــان.

* * * * * * * * * * *

دلربا جي ديد لئي، روئندي سوين راتڙا ڏٺم،
سُڏڪندي سڏڙا ڪندي، ويتل سي ويڳاڻا ڏٺم.

1. ڪن مواجہ تي پڙهيا پي، سڪ مان صلاتون ۽ سلام،
ڪن اکيون آليون تہ ڪن پئي، جر وهايا جام جام،
حال ڪان بيحال ڪي، سڪ سوز ۾ ساڻا ڏٺم.

2. ڪي رُڳي روضي اڳيان، ديدون رَلائي پي رُنا،
ڪي ٿنڀين جي اوٽ ۾، چڙ ٿي رُنا چورا چنا،
ڪن پڪارون پي ڪيون، سڀ ساهہ سيباڻا ڏٺم.

3. حب وارن هڙني ڪي هر دم، هڪ پرين پرچائي پيو،
سوز سڪ وارن سين ڪي، سهڻو سائين سرچائي پيو،
عشق وارن سان عجب، محبوب جا ماڻا ڏٺم.

4. بخت آڻي ات پڄايو، جِت سچو سردار آ،
”ڪرم الله“ ڪمتر سندن جي، ٻانهڙيءَ جو ٻار آ،
توڙي عاصي آهيان، تہ بہ ياڳن ڀريل ياڻا ڏٺم.

اوجــانِ جانـــان او شـــاهِ شـــاهان، جڳـــن ۾ تنهنجـــو جـــواب نـــاهي،
حســـين چهــــروءِ لال لبــــڙا،ائين گلـــن ۾ گـــلاب نـــاهي.

1. جــڏهن نهـارين ڪِلــي ڪيڪـارين، دليــون هــزارين حبيــب ٺـارين،
جهلڪ ڏٺي جنهن مٺا اوهان جي، حشر جو ان تي حساب ناهي.

2. مٺــا تــون مــاهي مليــح آهــين، ســخا ۾ ســج ڪــان ســجيح آهــين،
ســوالي خــالي ڇــڏيو هجــي تــو، ائــين لکيــو ڪــنهن ڪتــاب نــاهي.

3. جڏهن ٿــو ٻولين ڇپن ڪــي ڇــولين، ڪنــبون ۾ مــاڪيون مکڻ ٿــو گهــولين،
اڪــر اڪــر آهــي مــوتي ماڻـــڪ، ائــين تـــ ڪــنهن جــو خطــاب نــاهي.

4. جمــال تنهنجــو ڪمــال تنهنجــو، خــدا ڪيــو خــوش خصــال تنهنجــو،
صــدين ڪــان ســائين حيــات آهــين، گهٽيــو نـــ تنهنجــو شــباب آهــي.

5. ضــعيف آهيــان حقيــر آهيــان، مگــر تنهنجــي در فقيــر آهيــان،
مٺــا هــي منگتــو آ تــوکي پرتــو، منهنجــي مــدين جــو حســاب نــا هــي.

6. هــي ”ڪــرم الله“ جــو ســوال آهــي، مٺــا ڇــڏيو مــون مــلال لاهــي،
اوهان سان اوريان اندر جون ڳالهيون، حبيب تو ڪان حجاب ناهي،

دلين جو دلدار محمد، صلي الله عليه وسلم،
منهنجي اکين جو ٺار محمد، صلي الله عليه وسلم.

1. آيا دنيا ۾ ڪيئي پيغمبر، ڪيئي هادي ڪيئي رهبر،
پر آ سڀين سالار محمد، صلي الله عليه وسلم.

2. منهنجي نبيءَ جي پاڪ پيشاني، دنيا جنهن تي آ مستاني،
سهڻن جو سردار محمد، صلي الله عليه وسلم.

3. جنهن جي مٿي تي تاج لولاڪي، عرش برين ٿيو رب جو ملاقي،
آهي براق جو سوار محمد، صلي الله عليه وسلم.

4. جنهن جي پيشاني نور نشانبر، پگهر پرينءَ جو مشڪ ۽ عنبر،
روشن ٿئي رخسار محمد، صلي الله عليه وسلم.

4. قرآن نبيءَ نعتون ڳائي، شان نبيءَ جو سڀ کي ٻڌائي،
”ڪرم الله“ جو يار محمد، صلي الله عليه وسلم

هل هل دلڙي جلد مديني، محب بنا هت چاهي چاهي؟
محب بنا هت چاهي چاهي؟ قرب مان هل تون ڪاهي ڪاهي.

ڪوڙيون ياريون ڪوڙا ليڪا، دوست دلي بہ ڏين ٿا دوڪا،
جان ڪي هاٽي ڏي نا جوڪا، ڪهل ڪهين ۾ ناهي ناهي.

رات رُنو مون رب ٿو جاٽي، پنڌِ پرينءَ ڏي هل تون تاٽي،
ماڳ پرينءَ جو ڏس تون ماٽي، لڳ لاڳاپا لاهي لاهي.

ياري باشي ۾ نہ وفائي، پاءُ برادر ڪن ٿا جدائي،
مطلب تي آهر ڪو فدائي، سينو سيڪو ٿو ساهي ساهي.

مدنی مٹھل بن کونھی کنارا اساں عاجزیں کو سنئیں دا سہارا۔

۱۔ خزانے خدا دے ونڈے می ڈا ماہی،
اساں کوں کہیں دی کونہی لوڑ کائی،
اوچا ہے صدر توں سنئیں دا سپاہی،
اوھندا در گدھو سے لگا نینھں دا نعرا۔

۲۔ مکھڑا ماہی دا والشمس آکھاں،
اوھندے زلف ظاہر واللیل آکھاں،
دندان دُر تے یاسین آکھاں،
کل جگ توں جانی لگدا ہیں پیارا۔

۳۔ سردار تیکوں سالار آکھاں،
نبیں چ تیکوں نروار آکھاں،
تی ڈا سب توں سوہݨا کردار آکھاں،
بنا تی ڈے محشر چ بݨ سیں نہ چارا۔

4۔ سݨ یار ھک وار جلوہ ڈکھا ونج،
کوجھے "کرم اللہ" دے ڈکھڑے مٹا ونج،
مٹھا دل ہے مونجھی، ڈکھا ونج نظارا،

هوجمالو 1

ملي مديني جي آتڪيت

هوجمالو!

هلو پرينءَ سندي پار ڏي

هوجمالو!

هلو دلبر جي ديدار لئي

هوجمالو!

وهوا مديني ۾ مينهن پيا

هوجمالو!

جيڪو شهر سارو نور آ

هوجمالو!

جبل احد سارو سون آ

هوجمالو!

ڏاڍا قُبا ۾ قرار ٿيا

هوجمالو!

مون کي مديني ۾ گهر مليو

هوجمالو!

مون کي دلبر سندو در مليو

هوجمالو!

منهنجو مديني ۾ ماڳ ٿيو

هوجمالو!

هوجمالو2

منهنجـــــو پيــــــر دســــــتگير آ

هو جمالو!

وڏي برڪـــــــــت آ بغــــــــداد ۾

هو جمالو!

اڄ دلبـــــر جـــا ديـــدار ٿيـــا

هوجمالو!

ڏاڍا ڪَـــرمين ڪـــي قـــرار ٿيـــا

هوجمالو!

مِٺـــو پيـــر ڪنـــڊون ڪيـــر ٿيـــا

هوجمالو!

جـــنهن جـــي ديـــد منهنجـــي عيـــد ٿـــي

هوجمالو!

لٿـــا درد مـــون دلگيـــر جـــا

هوجمالو!

اڄ رات ملاقـــــــات ٿـــــــي

هوجمالو!

هڙئـــي دشـــمن ويـــا ڏوڙ ٿـــي

هوجمالو!

هوجمالو3

منهنجـــي ســـائينءَ ســـندو ســـڏ ٿيـــو

هوجمالو!

اچـــو ڪرمـــي ڪُلئـــي گـــڏ ٿيـــو

هوجمالو!

منهنجـــــو يــــار اڪـــــين ٿــــار آ

هوجمالو!

جنهنجــــو چيــــٿُ منهنجــــي چيــــانوَ آ

هوجمالو!

ســـائي چـــادر مـــون ســـينگار آ

هوجمالو!

آئـــــي رات ملاقـــــات جـــــي

هوجمالو!

ڏاڍا ســـــيني ۾ سُـــــرور ٿيـــــا

هوجمالو!

منهنجـــا درد ڪلئـــي دور ٿيـــا

هوجمالو!

هوجمالو4

منهنجي سنڌ ساري سون آ

هو جمالو!

سهڻي سنڌ منهنجي جند آ

هو جمالو!

مهراڻ هيرن کاڻ آ

هو جمالو!

ڪچي ڪيت منجهه چيت ٿيا

هو جمالو!

وڏا پتائي تي پال ٿيا

هو جمالو!

منهنجو قلندر لال آ

هو جمالو!

بسم الله الرحمن الرحيم
مؤلفات دلبر سائين

	كتاب جو نالو	ٻولي	فَنَّ
(الف) ڇپيل كتاب			
1	توحيد ورسالت	اردو	عقائد
2	توحيد ورسالت	سنڌي	عقائد
3	اَيُّكُم مِثلِي	سنڌي	عقائد
4	مدینہ منورہ کی حاضری شریعت کے آئینے میں	اردو	عقائد
5	مديني جي حاضري شريعت جي روشني ۾	سنڌي	عقائد
6	طريق الجنة	سنڌي	وظائف
7	ميلادِ مصطفيٰ ﷺ	سنڌي	سيرت
8	حفظ القرآن	سنڌي	تعليم وتربيت
9	اَلحديث والعلومه	سنڌي	علم حديث
10	العلم والعلماء	سنڌي	تعليم و تربيت
11	الاجتناب عن ضرب الطلاب	اردو	تعليم و تربيت
12	المساجد والمدارس	سنڌي	تعليم و تربيت
13	القلم	سنڌي	تاريخ
14	النِفَاقُ وَالمُنَافِقُون	سنڌي	عقائد
15	رَهنما	سنڌي	فتاويٰ نبويہ
16	الجِهادُ اَلجِهاد	سنڌي	تعليم و تربيت
17	مَواعِظِ حَسَنه (جلد اول)	سنڌي	مواعظ
18	مَواعِظِ حَسَنه (جلد ٻيون)	سنڌي	مواعظ

19	مَواعِظِ حَسَنه (جلد ٽيون)	سنڌي	مواعظ
20	مواعظِ حسنه (جلد چوٿون)	سنڌي	مواعظ
21	مَواعِظِ گرميه	سنڌي	مواعظ
22	خوفِ خدا	سنڌي	مواعظ
23	پاڪيزه زندگي عرف گھر ۽ گھر وارا	سنڌي	تعليم و تربيت
24	پاکیزہ زندگی	اردو	تعليم و تربيت
25	عورتوں کے لئے نصیحتیں	اردو	تعليم و تربيت
26	خود ڪُشي	سنڌي	سماجيات
27	حُسنِ اخلاق	سنڌي	تعليم و تربيت
28	انقلابِ مصطفیٰ ﷺ	اردو	سیرت
29	انقلابِ مصطفيٰ ﷺ	سنڌي	سيرت
30	وياج جي وبا	سنڌي	سماجيات
31	حسد جي باهه	سنڌي	سماجيات
32	دعا کی اہمیت	اردو	مواعظ
33	دعا جي اهميت	سنڌي	مواعظ
34	دوستي	سنڌي	تعليم و تربيت
35	قبر جي پڪار	سنڌي	مواعظ
36	شانِ اولياء	سنڌي	عقائد
37	جيئي سنڌ	سنڌي	تاريخ
38	سُني خطبات	سنڌي	مواعظ
39	عِمَادُ الدين	سنڌي	فقه
40	فضائلِ شبِ برات	سنڌي	فقه
41	فضائلِ رمضان	سنڌي	فقه

42	شوال ۾ اعمال	سنڌي	مواعظ
43	وسيلو	سنڌي	اوراد و وظائف
44	نگاهِ ڪرم	سنڌي	تصوف
45	روئڻ واري اک	سنڌي	تصوف
46	رونے والی آنکھ	اردو	تصوف
47	جاڳڻ واري اک	سنڌي	تصوف
48	عدل ۾ انصاف	سنڌي	سماجيات
49	شامتِ اعمال	سنڌي	تصوف
50	ٻوڏ ستايلن جي واهر ڪريو	سنڌي	سماجيات
51	دردن جو درمان	سنڌي	اوراد و وظائف
52	حق نُما	سنڌي	تصوف
53	سفرنامہ حرمين شريفين	سنڌي	سفرنامہ
54	سفرنامہ عراق و شام	سنڌي	سفرنامہ
55	سفرنامہ ترڪي	سنڌي	سفرنامہ
56	سفرنامہ امام شافعي	سنڌي	سفرنامہ
57	قَصِيدَةُ الكَرَم بِأَسمَاءِ سَيد العَرب وَالعَجم	سنڌي	شاعري
58	اِيِاڪَ نعبد وَاِياڪ نستعين	سنڌي	شاعري
59	اُلفت جو آواز	سنڌي	شاعري
60	گلدستہ الاهي	سنڌي	شاعري
61	ٻوڏ ڙي ٻوڏ	سنڌي	شاعري
62	سماج ڪي سنيهو	سنڌي	شاعري
63	سڪ نہ ڪٽي ساهہ	سنڌي	شاعري
64	روحاني رمزون (خودي ۾ خدا)	سنڌي	تصوف
65	روحاني رمزون (قصا ڪاملن جا)	سنڌي	تصوف

66	روحاني رمزون (ڪاملن جا قول)	سنڌي	تصوف
67	طريق الهداية	سنڌي	تصوف
68	صِراطُ الصَّالحِين	سنڌي	تصوف
69	اعمال جا اثرات	سنڌي	تصوف
70	جيئڻ جا اصول	سنڌي	تصوف
71	پيغامِ حق	سنڌي	تصوف
72	ڊائري دلبر سائين (1995ع)	سنڌي	اخلاقيات
73	موبائل فون	سنڌي	عصريات
74	تمباکو کی تباہکاریاں	اردو	عصریات
75	سگريٽن جا سور	سنڌي	سماجيات
76	ٺڳيءَ جا ٺاهه	سنڌي	سماجيات
77	خطبو جتوئي عُلماءِ اهلِ سنت جي نظر ۾	سنڌي	عقائد
78	اسلامي لباس	سنڌي	فقه
79	سائي چادر	سنڌي	فقه
80	ڪارو پٽڪو	سنڌي	فقه
81	چُمي	سنڌي	سماجيات
82	مَدِينةُ المصطفيٰ ﷺ (جلد اول)	سنڌي	تاريخ
83	محبتِ رسول ﷺ	سنڌي	عقائد
84	شهداءِ ڪربلا	سنڌي	تاريخ
85	سوانح حيات پير منا سائين رحمة الله عليه	سنڌي	سوانح
86	تذڪرة الخلفاءِ غفاريه	سنڌي	سوانح
87	سوانح حيات پير محبوبِ الاهي مختصر	سنڌي	سوانح
88	سوانح حيات پير محبوب الاهي جامع	سنڌي	سوانح

89	فرموداتِ محبوبِ الاهي	سنڌي	تصوف
90	تَذڪِرَةُ المَحمود	سنڌي	سوانح
91	ڪلامِ ڪليم	سنڌي	شاعري
92	ڪليمي گفتار	سنڌي	شاعري
93	زين العارفين ميان محمد عمر چنہ	سنڌي	سوانح
94	اَلاَربعين في فضائل بَلد سيد المرسلين	عربي	حديث
95	الاربعين في مناقب الصالحين	عربي	حديث
96	نور الصدور	سنڌي	تصوف
97	جِلاءُ الصدور	سنڌي	تصوف
98	نيپاج فضائل و مسائل	سنڌي	فقه
99	يتيمن جا حقوق	سنڌي	فقه
100	صحت هزار نعمت	سنڌي	حڪمت
101	مسنون دعائون (دردن جون دوائون)	سنڌي	اوراد و وظائف
102	تعليم و تربيت	سنڌي	تعليم
103	جمالِ مصطفيٰ ﷺ	سنڌي	سيرت
104	فتحِ خيبر	سنڌي	تاريخ
105	ناقة الله	سنڌي	تاريخ
106	جنسي جرائم	سنڌي	سماجيات
107	ڪاروڪاري اسلام جي نظر ۾	سنڌي	سماجيات
108	قصيده غوثيه	سنڌي	تصوف
109	ننهن لاهڻ	سنڌي	فقه
110	العرفان في حڪمة لقمان	سنڌي	تصوف
111	لائوڊ اسپيڪر	سنڌي	سماجيات

112	روحاني آواز	مشترڪ	شاعري
113	تحريڪ انصار المسلمين	سنڌي	تنظيميات
114	قلمي ڪاوشون	سنڌي	ادب
115	اليڪشن 2013ع	سنڌي	سياست
116	قرباني	سنڌي	فقه
117	دل جي دنيا	سنڌي	تصوف
118	سون ورنيون ستون	سنڌي	تصوف
119	هي عرض اجايل اڪرين جا	سنڌي	شاعري
120	عورتن لاءِ نصيحتون	سنڌي	اخلاقيات
121	عورتن جا احڪام	سنڌي	اخلاقيات
122	زبان جا نقصان	سنڌي	تصوف
123	قدوة الاولياء	سنڌي	تصوف
124	سوانح حيات وملفوظات خواجه خليل الرحمان	سنڌي	تصوف
125	محبت جو آواز	سنڌي	شاعري
126	ڪشف الستور في احڪام الموتيٰ و القبور	سنڌي	فقه
127	التصوف وسلوڪه	سنڌي	تصوف
128	ڪوڙيون قبرون مفت خور مجاور	سنڌي	عقائد
129	حلال روزگار	سنڌي	معاشيات
130	مدني آواز	سنڌي	شعر و سخن
	(ب) اڻ ڇپيل ڪتاب		
131	قرآن مجيد جو سنڌي ترجمو	سنڌي	قرآنيات
132	نفحات المسڪ والعود شرح سنن ابوداؤد	سنڌي	حديث نبوي
133	اَلقُرآن وَ نُزوله	سنڌي	قرآنيات
134	معرفت مصطفيٰ ﷺ	سنڌي	سيرت

135	عقائدِ اهلِ سنت	سنڌي	عقائد
136	نَبِيُنَا حَبِيبُنا	عربي	سيرت
137	مَعرِفَةُ الكِرَام بِأَسَانِيدِ أَعلَامِ بَابِ الإِسلام	عربي	تاريخ
138	اَلفِقهُ وَ اُصوله	سنڌي	فقه
139	اَلكَشفُ وَحُصُولُه	سنڌي	تصوف
140	اَلرُّؤيَا وَتَعبِيرُهُ (خوابن جو جهان)	سنڌي	علم النفس
141	اَلسِيَاسَةُ فِي الاسلام	سنڌي	سياسيات
142	اَلمَعِيشَةُ الاِسلامية	سنڌي	معاشيات
143	اَلخِلَافُ وَالاِختِلَافُ	سنڌي	علميات
144	اَلموسِيقي فِي الاسلام	سنڌي	عصريات
145	تربية الاولاد	سنڌي	تعليم و تربيت
146	مَدِينةُ المصطفيٰ (جلد ثاني)	سنڌي	تاريخ
147	عصري و فڪري مسائل ۽ اسلام	سنڌي	عصريات
148	زندگي جو سفر	سنڌي	سماجيات
149	مواعظِ حسنہ (جلد پنجون)	سنڌي	مواعظ
150	مواعظِ حسنہ (جلد ڇهون)	سنڌي	مواعظ
151	مواعظ حسنہ (جلد اول)	اردو	مواعظ
152	هڪ سؤ حقيقتون	سنڌي	تصوف
153	ديوانِ ڪرم	سنڌي	شاعري
154	ٽيهہ اکري	سنڌي	شاعري
155	فاتحة الڪتاب و شرحہ في الابيات	سنڌي	شاعري
156	ديدارِ مصطفيٰ ﷺ	سنڌي	تصوف
157	پريمي جوڙا	سنڌي	سماجيات

تصوف	سنڌي	خانقاهي نظام	158
مشاهدات	سنڌي	ڳالهہ جا مون کي وڻي	159
متفرق	سنڌي	ڪتيون ملیون چنیون	160
تصوف	سنڌي	القلم والکرم	161
تاريخ	سنڌي	مڪلي جا مشائخ	162
عقائد	سنڌي	ميلادِ مصطفيٰ ﷺ	163
تصوف	سنڌي	رچي جي ريتي ٿيا	164
اوراد و وظائف	سنڌي	دعا جا در	165
طب	سنڌي	الصحة والعافية	166
تصوف	سنڌي	ڏات نہ پڇي ذات	167
سماجيات	سنڌي	نياڻين جا حقوق	168
تصوف	سنڌي	عداوتون ۽ عنايتون	169
اخلاقيات	سنڌي	سفر جو ساٿي	170
اخلاقيات	سنڌي	زادالزائرين معلم الحجاج و المعتمرين	171
حديث	عربي	ابواب الخير	172
تصوف	فارسي	اولياء شناسي	173
عقائد	سنڌي	بيت الله (موحدن جو ڪعبو)	174
سماجيات	سنڌي	پاڻي (مسائل، فوائد ۽ مسائل)	175
طب	سنڌي	هڪ مسلمان ڊاڪٽر	176
عقائد	اردو	ایمان اور اس کے تقاضے	177
سیرت	سرائکی	دیدار مدینے والے دا	178
ماحوليات	سنڌي	وڻڪار وڌايو	179
معاشيات	سنڌي	آخر اوهان چاهيو ڇا ٿا؟	180
سوانح	سنڌي	پيرانِ پير محبوبِ سبحاني	181

182	حج جي حقيقت (حج بابت مڪمل فقهي تاريخي معلومات وارو ڪتاب)	سنڌي	فقه
183	حج ۽ عمرو (ڪيسي ۾ ڪٽڻ وارو ڪتاب)	سنڌي	فقه
184	اندر جو آواز	سنڌي	شاعري
185	Way to Paradise	English	Morality
186	Way to Hell	English	Morality
187	رومي جون رمزون	سنڌي	تصوف
188	فضائل الصحابة	سنڌي	تاريخ
189	ڪشف الاسرار	عربي	تصوف
190	ذڪرِ حسين ﷺ	سنڌي	تراجم الرجال
191	آواز	سنڌي	طبعيات
192	الهام ۽ اوهام	سنڌي	تصوف
193	لباس التقويٰ	سنڌي	تصوف
194	ست خوشنصيب	سنڌي	حديث
195	وک وک جو اجر	سنڌي	مواعظ
196	فيضانِ رمضان	سنڌي	مواعظ
197	جُوا جون تباهڪاريون	سنڌي	سماجيات
198	ڌرتي ۽ ماحول	سنڌي	ماحوليات
199	ڌرتي ۽ ان جا دنگ	سنڌي	جاگرافي
200	وڏيرا شاهي	سنڌي	سماجيات
201	انسان ۽ شيطان	سنڌي	نفسيات
202	ملائڪن جو جهان	سنڌي	عقائد
203	جِنن جو جهان	سنڌي	عقائد
204	رنگن جا احڪام	سنڌي	فقه

205	معذورن جا احڪام	سنڌي	فقہ
206	وسوسا	سنڌي	نفسيات
(ج) تعليق و تخريج ٿيل ڪتاب			
207	قوة السالڪين	سنڌي	تصوف
208	خطباتِ محبوب الاهي	سنڌي	مواعظ
209	جامِ عشق	سنڌي	شاعري
210	مڪتوباتِ محبوبِ الاهي	سنڌي	تصوف
211	جلاء القلوب	سنڌي	تصوف
212	ڳوندر ڳاريان ڏينهڙا	سنڌي	شاعري
213	نورالبصر	سنڌي	عقائد
214	ملفوظاتِ فضليہ	اردو	تصوف
215	ملفوظاتِ پير مٺا سائين	سنڌي	تصوف
216	مڪتوباتِ غفاريہ	اردو	تصوف
217	راحة القلوب (حضرت محبوب الاهي)	سنڌي	مواعظ
218	بهجة القلوب	سنڌي	تصوف
219	اخلاقِ محمدي	سنڌي	سيرت
220	تَنوير القلوب	سنڌي	تصوف
221	سُرور القلوب	سنڌي	تصوف
222	نُور القلوب	سنڌي	تصوف
223	شرح فتوح الغيب	سنڌي	تصوف

مجموعة الاربعون المدنية

224	خواص اسماءِ الحسنيٰ	سنڌي	اوراد و وظائف
225	محبت الاهي	سنڌي	تصوف
226	رحمان ۽ انسان	سنڌي	تصوف

227	يَاَيُّـهَا النَّبِيُّ	سنڌي	سيرت نبوي
228	ڪمالاتِ مصطفيٰ ﷺ	سنڌي	سيرت نبوي
229	شفاعتِ مصطفيٰ ﷺ	سنڌي	سيرت نبوي
230	معراجِ مصطفيٰ ﷺ	سنڌي	سيرت نبوي
231	سيرتِ مصطفيٰ ﷺ	سنڌي	سيرت نبوي
232	تعليماتِ مصطفيٰ ﷺ	سنڌي	سيرت نبوي
233	محبتِ مصطفيٰ ﷺ	سنڌي	سيرت نبوي
234	شانِ مصطفيٰ ﷺ	سنڌي	سيرت نبوي
235	امتِ مصطفيٰ ﷺ	سنڌي	سيرت نبوي
236	ارڪانِ اسلام	سنڌي	فقہ
237	اجزاءِ ايمان	سنڌي	عقائد
238	حقوق القرآن	سنڌي	علوم القرآن
239	بخشش جا اسباب	سنڌي	مواعظ
240	عصاءِ موسيٰ	سنڌي	مواعظ
241	بادشاهي احڪام	سنڌي	احڪام السلطانية
242	دنيا ۽ آخرت	سنڌي	مواعظ
243	عجائباتِ دنيا	سنڌي	سماجي اڀياس
244	ڪائنات جا راز	سنڌي	علوم فلڪيات
245	همتِ مردان	سنڌي	مواعظ
246	سهپ	سنڌي	سماجي مسائل
247	همدردي	سنڌي	سماجي مسائل
248	وقت جو قدر	سنڌي	مواعظ
249	جواني ديواني	سنڌي	مواعظ
250	بخل ۽ سخا	سنڌي	سماجي مسائل

251	بازارن جا احڪام	سنڌي	فقہ
252	واپار جا احڪام	سنڌي	فقہ
253	وياج ۽ سماج	سنڌي	فقہ
254	سُرها سخن	سنڌي	اخلاقيات
255	چلہ ڪشي	سنڌي	تصوف
256	احسان فراموشي	سنڌي	اخلاقيات
257	عظيم عورتون	سنڌي	مسائلِ نسوان
258	پارن جا احڪام	سنڌي	فقہ
259	فتنا	سنڌي	علوم الملاحم
260	خوشطبعي	سنڌي	ظرافت
261	شگر جي بيماري ۽ انجو علاج	سنڌي	علوم الابدان(طب)
262	توڪل علي الله	سنڌي	تصوف

بسم الله الرحمن الرحيم

اقوال

مدظله العالي

حضرت پير دلبر سائين

- ماڻهن سان ڪيل چڱائي ۽ ٻين جي ڪيل بُرائي ڪنهن سان بيان نہ ڪيو.
- ٻہ ڳالهيون هر گز وسارڻ جون نہ آهن: الله جو ذڪر ۽ آخرت جو سفر.
- نہ پويان نهار، نہ اڳيان نهار، بلڪ مٿي نهار. پويان ماضي آهي، جا توکي فڪر مند ڪندي، اڳيان مستقبل آهي جو توکي چنتا ۾ وجهندو، مٿان رب آهي جيڪو تنهنجي هر حاج پوري ڪندو.
- مرد جي سڀ کان وڏي خوبي مردانگي آهي.
- عورت جي سڀ کان وڏي خوبي غيرت آهي.
- ٻار جي سڀ کان وڏي خوبي رُسڻ ۽ پرچڻ آهي.
- سڀ انسانن جي مشترڪ ٻولي اشارا آهي.
- ڪنهن کي هٿ سان ڏک هڻڻ گهڙي پل جو ايذاءُ آهي پر ڪنهن کي زبان جو طعنو هڻڻ عمر ڀر جو ايذاءُ آهي.
- مصيبتن سان مقابلو ڪرڻ لاءِ بهترين هٿيار خيرات آهي.
- ماڻهن جون حاجتون پوريون ڪرڻ اصل ۾ پنهنجون حاجتون رب وٽان پوريون ڪرائڻ آهي.

ڪتاب: ڪاملن جا قول

گرمي ميديا نيٹ ورک

ني آواز You Tube روحاني آواز

آفيشل +923337071410

www.peerdilbar.co

www.peerdilbar.com روحاني آواز

92333 71410 www.peerdilbar.com روحانی آواز